

dž

4 2017

DUHOVNO ŽIVLJENJE

BUENOS AIRES - LETO 84

100 let Fatime

1917 - 2017

MARCO RUPNIK, Jezus je šel v predpeklo

Maksim Gaspari, Velikonočni žegen

*Voščilo Slovincem v domovini in
razpršenim po vsem svetu:*

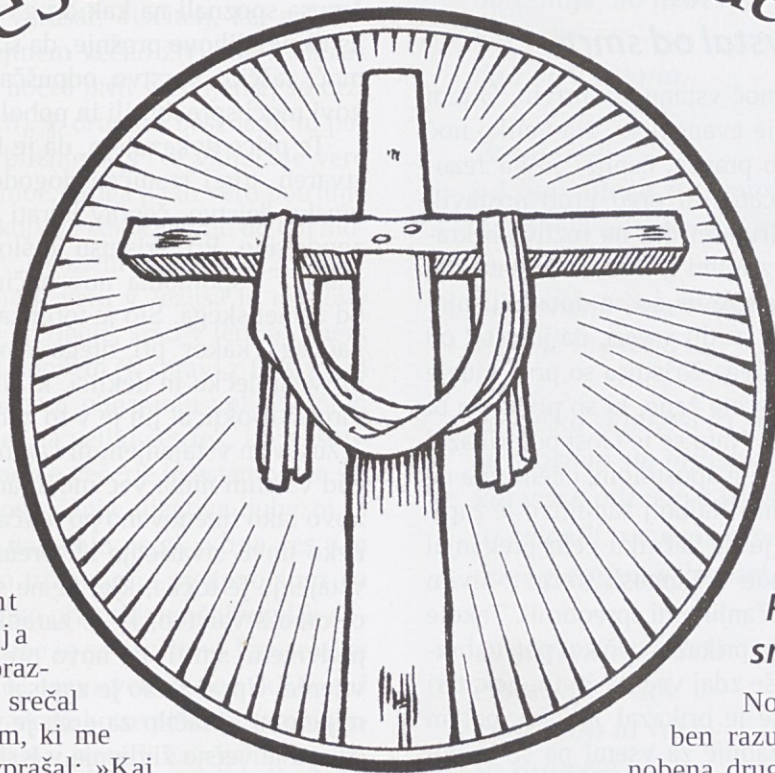
*Da bi po 2000 letih tudi letošnja
velika noč pospešila zmago
Marijinega brezmadežnega
Srca, napovedano v Fatimi
pred 100 leti!*

Dekleta in fantje na duhovnih vajah v zavodu Santa
Amelia v Mallinckrodtu. Vodil je g. Toni Burja.
Foto FB Slovenska mladina v Argentini

Zapoj veselo, o kristjan, veselja tvojega je dan!

Kot študent bogoslovja sem se za praznike v domači vasi srečal s starejšim človekom, ki me je kar sredi ceste vprašal: »Kaj ti misliš, kaj se zgodi s človekom, ko umre?« Iz pogovora sem razbral, da se je z vprašanjem smrti ukvarjal že nekaj časa in iskal odgovor pri mnogih ljudeh. Tega vprašanja si v vsakdanjem življenju ne postavlja vsakdo, marsikateri se mu raje izogne. Nekdo drug mi je nekoč dejal: »Ti, ki si mlad, še ne razmišljaš o smrti. Tudi jaz v mladosti nisem nikoli o tem razmišljal. A zdaj, ko sem star, pa čedalje bolj.« Kot pravi sv. Avguštín: Ko se človek rodi, se marsikdo hipotetično sprašuje, kakšen bo? Bo morda lep ali grd, bo morda bogat ali reven?... Nihče pa ne dvomi o tem, če bo moral umreti ali ne. In doda, da je smrt edina in gotova stvar življenja. Smrt je zadnja postaja za človeka tukaj na zemlji. Zadnja in gotova.

Mnogi se smrti zelo bojijo. Mnoge je strah že videti mrtvega človeka. Bojijo se ga priti pokropit, čeprav jim je bila ta oseba morda celo sorodnik ali prijatelj, s katerim so skupaj preživeli leta in leta. Mnogi se celo bojijo govoriti, še bolj pa razmišljati o smrti.

Premagana je smrt nemila

Nobena filozofija, noben razumski premislek, niti nobena druga vera na svetu (čeprav nekatere vsaj v teoriji nakazujejo posmrtno življenje, nimajo pa nekaj praktično realno zgodovinskega), ne morejo zadostno odgovoriti na vprašanje smrti, razen krščanske vere v Jezusa Kristusa. Jezus Kristus je edini, ki je umrl, premagal smrt in tretji dan vstal od mrtvih in živi.

Iz evangelijev vemo, da je Jezus obudil od mrtvih: mrtvo deklico, mrtvega dečka, ki so ga nesli v pogrebni sprevedu, in že pokopanega Lazarja. Pri zadnjem primeru evangelist Janez zapiše tudi Jezusovo molitev, ko se Očetu zahvaljuje in ga prosi, da bi množica okrog njega mogla verovati, da je Jezus poslan od Očeta, da bi človeku prinesel ali bolje rečeno, da bi mu posredoval večno življenje. Tako je Jezus Lazarja, mrtvega dečka in deklico poklical nazaj v to zemeljsko življenje, da bi mogli verovati v Njega, ki nam daje večno življenje. Pravzaprav vsi Jezusovi čudeži, tudi tisti, ki jih Jezus dela v današnjem času, so nam v pomoč pri veri v Njega, ki ima oblast nad smrtjo.

Jezus je trikrat jasno napovedal svoje trpljenje

in smrt, a je vedno dostavil, da bo tretji dan vstal. Učenci tega niso razumeli in še manj pričakovali. Vsako upanje je izginilo, ko je na veliki petek vojak s sulico prebodel Jezusovo srce in so Jezusa položili v grob. Samo njegova Mati Marija je trdno upala, da bo vstal.

Zveličar naš je vstal od smrti

Križani na veliko noč vstane od mrtvih. O tem nam poročajo vsi štirje evangelisti. Na veliko noč je več prič našlo grob prazen, čeprav so ga Jezusovi sovražniki zapečatili in pred grob postavili stražo. Jezus se je štirideset dni na različnih krajih mnogim prikazal, z njimi govoril, z nekaterimi skupaj jedel in jim pustil, da so se dotaknili njegovih ran. S tem jih je utrdil v veri, da je vstal od mrtvih in da živi. Vstalega Kristusa so prve videle Marija Magdalena in svete žene, ki so prišle da bi mazilile Jezusovo telo. Nato se je Gospod prikazal Petru in potem enajsterim apostolom, učencema na poti v Emavs in drugim. Najbolj zanimivo je zapisal apostol Pavel, ki je na začetku celo preganjal kristjane, a se je na poti v Damask srečal z živim Jezusom in po tem srečanju tudi spreobrnil. Takole je zapisal: »Potem se je prikazal več kot petsto bratom hkrati. Od teh je še zdaj večina živih, nekateri pa so zaspali. Nato se je prikazal Jakobu, potem vsem apostolom. Nazadnje za vsemi pa se je kot

negodniku prikazal tudi meni« (1 Kor 15,6-8). K tem pričam lahko še dodamo mnoge svetnike, ki se jim je Jezus prikazal. Npr.: sv. Marjeta Marija Alakok – Jezus ji pokaže svoje srce, sv. Favstina Kowalska – Jezus se razodene kot usmiljeni... K temu moramo dodati tudi vse druge, ki so živega Jezusa spoznali na kak drug način: npr. da so bile uslišane njihove prošnje, da so čutili Jezusovo pomoč, zaščito, varstvo, odpuščanje grehov, se v njegovi moči spreobrnili in poboljšali...

Te priče dokazujejo, da je Kristusovo vstajenje stvaren, torej resničen dogodek, resnično zgodovinsko dejstvo, čeprav hkrati skrivnostno presega zgodovino. Pri Kristusu je šlo za prehod iz stanja smrti v popolnoma nov način bivanja, drugačen od zemeljskega. Šlo je torej za nekaj bistveno drugačnega kakor pri njegovem prijatelju Lazarju, mrtvem dečku in deklici, ki jih je Jezus obudil od mrtvih (poklical jih je v to zemeljsko življenje). Z Jezusovim vstajenjem ni samo premagana smrt, ki nad vstalim nima več moči, ampak Jezus ima tudi novo tako imenovano poveljano telo. Gre torej za neko novo stvarjenje ali preustvarjenje. Jezusovo vstajenje je točka, kjer se ne samo človek, ampak celotno stvarstvo, ki je zaradi človekovega greha podvrženo smrti, na novo preustvarja v večno življenje. Upravičeno je zapisal apostol v pismu Rimljanom: »Plačilo za greh je smrt; Božji milostni dar pa je večno življenje v Kristusu Jezusu, našem

Gregor Mali

V meni je velika noč

*V meni je velika noč,
duša se raduje,
nova me prešinja moč,
Bog me obiskuje.*

*Jagnje božje je teme
večne je rešilo,
s svojo zmago upanje
moje potrdilo.*

*Sveti križ v temo žari,
znamenje življenja,
Jezus je zaslužil mi
milost odrešenja.*

*Aleluja poje zdaj
moja duša srečna,
čaka me po smrti raj,
domovina večna!*

Gospodu« (Rim 6,23). Smrt je torej konec, z Jezusom pa večno življenje, torej življenje brez konca.

Odrešeni smo vsi pogube, otroci večne smo oblube

Nekdo je Jezusa vprašal: »Učitelj, kaj naj dobrega storim, da prejmem večno življenje?« Jezus mu je dejal: »Če pa hočeš priti v življenje, se drži zapovedi!« (Mt 19,18). Z drugimi besedami to pomeni: ljubi Boga in bližnjega. Prva vključuje vero v Jezusa in njegovo moč, druga pa to vero potrjuje, ko Jezus pravi, »kar koli ste storili enemu od teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili« (Mt 25,40).

Da bi poglobili našo vero v Jezusa in njegovo vstajenje in v večno življenje, smo v tem postnem času povabljeni k sv. spovedi (k spravi z Bogom in z ljudmi) in k skupnemu obhajanju velikonočnih skrivnosti. Še posebej na veliki četrtek, ko se spominjamo Jezusove zadnje večerje in ustanovitve sv. maše, mašniškega posvečenja, njegove ljubezni in molitve, k obredom na veliki petek, ko je ves dan usmerjen v Jezusovo trpljenje in njegovo smrt na križu, veliko soboto, ko pri velikonočni vigiliji obnavljamo krstne obljube in se veselimo Jezusovega vstajenja, ter nedeljo, samo veliko noč, ki je naš največji krščanski praznik, ko se posebej spominjamo Jezusovega vstajenja, pa tudi našega upanja na naše večno življenje. Kristjan živi v upanju, da se bo po smrti srečal s poveličanim Gospodom. Zaveda se, da mora v svojem življenju za Njim po poti križa. Pred veliko nočjo je vedno veliki petek. Vendar je za kristjana vsak veliki petek že obsijan z lučjo vstalega Gospoda. Na tej poti k večnosti nam pomaga tudi Mati Marija. Ko v rožnem vencu razmišljamo o skrivnosti Jezusovega vstajenja skozi oči in srce Matere Marije, je naše življenje globlje in pristrčnejše. Jezus je za nas umrl in tudi za nas vstal od mrtvih. Zato za kristjana smrt ni zadnja postaja, ampak prva, po kateri se bomo srečali z vstalim Gospodom. V tej veri je tudi sveta Terezija Deteta Jezusa lahko svojo mamo pristrčno vprašala: »Mama, kdaj boš umrla?« Ko jo začudena mati vpraša kako, da jo to sprašuje, ji hči še pristrčneje odgovori: »Da bi bila čimprej v nebesih.« »Nebesa morajo biti naša!« je pri neki pridigi vzkliknil bl. Anton Martin Slomšek. Naša so lahko samo zaradi Jezusa, njegove smrti in njegovega vstajenja ter naše vere vanj.

Bogdan Budnik

Vstajenje

*Božanski sijaj
kot blisk uničil je noč
in odprl na stežaj
od zemlje do nebes
kot kres
dan brez zatona.*

*Božja moč
od skalnatega zaslona
kot plevo odvrгла je kamen,
in Kristus –
neskončno brezmadežni plamen –
vstal je iz groba ...*

*Nebeška sladkost in svetloba
stražarjem sta pljusknili v lice,
kot vrisk odrešitve sta šli skozi vice
in oslepili, razorožili pekel,
da je poražen vzbesnel ...*

*Brezštevilna krdela
človeških rodov
vseh celin in vekov
so zažarela
na koncu časa v daljavi
prihodnjega veka, -
v božji slavi
poveličanega človeka ...*

*Tudi nas, brate in sestre Njegove,
je ožarila
ter naša mučila
sklenila
z Njegovim križem in trnovim vencem.*

*Ali bomo v tej dobi veliki, veliki,
enaki Njegovim mučencem
in soodrešeniki
dušam, ki jih zasipajo saje
ter jim odstrli Njegove sijaje
vstajenja
s trnovo roko trpljenja? –*

Bog je poslal Marijo

Drugo prikazanje nebeške Gospe - 13. junija 1917

Anton Nadrah

Jaz pojdem v Irijsko globel

Bila je sredo. Ta dan so v župniji Fatima slavili župnijskega zavetnika sv. Antona Padovanskega, ki je bil po narodnosti Portugalec, zato so imeli velik narodni praznik. Mati in sestre so vedele, kako rada ima Lucija slavlja, zato so govorile:

»Nas prav zanima, ali boš šla na praznik ali v Covo da Iria govorit s tisto Gospo!«

Mati je dala hčerki dovoljenje, da gre v Irijsko globel, sama pa je sklenila, da bo odšla skrivaj, da bo opazovala svojo hčerko, če bo ta res odšla tja. Kljub temu sklepu pozneje ni šla, ampak se je odpravila le k maši v Fatimo. Pozneje je na zaslišanju povedala in dr. Formigon je zapisal, da je med potjo razmišljala, »da je napravila narobe, ker ni šla na kraj prikazovanja, ker bi utegnili otroke zaradi laži preteptati. Vendar se ni marala izpostaviti sramoti, ki bi jo doživela, če ne bi bilo nič« (CP 109).

Olimpija in njen mož sta odšla na praznovanje svetega Antona, čeprav je Jacinta mamo prejšnji večer povabila:

»Mama, jutri ne hodite na praznovanje! Pojdite v Irijsko globel! Tja bo prišla naša Gospa.«

Mati, ki hčerki ni verjela in je mislila, da je Irijska globel

le pretveza, da bo lahko šla na praznovanje svetega Antona, je odgovorila: »Ti hočeš iti na praznovanje svetega Antona, ne pa v Irijsko globel.«

»Sveti Anton ni lep.«

»Zakaj ne?«

»Ker je naša Gospa lepša. Jaz pojdem v Irijsko globel z Lucijo in Frančiškom. Če bo naša Gospa rekla, naj gremo na praznovanje svetega Antona, bomo pa šli.«

Ta dan sem bila zelo žalostna

Lucija je 13. junija svojo čredo zelo zgodaj odpeljala na pašo, da bi lahko šla k deseti maši in potem v Covo da Iria. Toda kmalu po sončnem vzhodu jo je prišel klicat brat, naj gre domov, ker hočejo neki ljudje govoriti z njo. Odšla je domov k ljudem, ki so jo hoteli spremljati v Covo da Iria, brat pa jo je zamenjal na paši. Najprej je odšla k osmi maši, nato k ljudem, ki so jo čakali v senci figovih dreves na domačem dvorišču. Ob enajstih se je s temi ljudmi, s Frančiškom in Jacinto odpravila v Covo da Iria, z grenkobo v srcu. Pozneje je v drugem *Spominu* zapisala:

»Ta dan sem bila zelo žalostna. Videla sem svojo razžaloščeno mamo, ki me je hotela za vsako ceno prisiliti, naj priznam svojo laž. Rada bi ji ustregla, a nisem našla načina, kako naj to storim brez laži. Svojim otrokom je od zibelke vlivala grozo pred lažjo in je strogo kaznovala tistega, ki jo je izrekel.

Fatimski pastirčki: Jacinta, Lucija, Frančišek

»Vedno mi je uspevalo,« je rekla, »da so moji otroci govorili resnico, pri najmlajši pa naj to kar dopustim? Ko bi bila vsaj kakšna majhna laž, ta pa je taka, da vleče za nos toliko ljudi!« (...)

Moji sestri sta se strinjali z materjo in okrog mene je vladalo ozračje pravega zaničevanja in prezira (...)

Ko me je Jacinta videla, da jokam, me je tolažila:

»Ne jokaj! Gotovo so to žrtve, o katerih je angel rekel, da nam jih bo Bog poslal. Zato trpiš v zadoščenje Njemu in za spreobrnjenje grešnikov.«

Lucija je svoje razpoloženje pred junijskim videnjem v drugem *Spominu* izlila v stavek: »Moje edino olajšanje so bile solze, prelite pred Bogom, ko sem Mu darovala svojo žrtev.«

V Irijsko globel je prihajalo vedno več ljudi. Ljudje in konji so vse pohodili, zato koruza, sočivje in zelenjava tam niso

več mogli uspevati. Domači so očitali Luciji, da je tega ona kriva. Bolele so jo materine besede:

»Če hočeš zdaj jesti, pojdi tja in prosi tisto Gospo!« Prav tako grenke so bile besede rodnih sester: »Zdaj boš jedla tisto, kar po vsem tem še sploh zraste v Covi da Iria.«

Lucijo je to tako prizadelo, da si ni upala vzeti niti grizljaja kruha.

MOLITE ROŽNI VENEC VSAK DAN

Po pričevanju domačega župnika se je 13. junija zbralo okrog petdeset ljudi. Pastirčki so poklekili pred črniko in začeli moliti rožni venec. Lucija poroča:

»Po molitvi rožnega venca z Jacinto, Frančiškom in drugimi ljudmi, ki so bili navzoči, smo znova videli odsev luči, ki se

je bližala (in smo jo imenovali blisk); in takoj zatem našo Gospo nad črniko, prav tako kakor v maju.

»Kaj hočete od mene?« sem vprašala.

»Hočem, da pridete sem 13. dan prihodnjega meseca; da molite rožni venec vsak dan in da se naučite brati. Potem bom povedala, kaj hočem.«

Prosila sem za ozdravljenje nekega bolnika.

»Če se bo spreobrn timer, bo v enem letu ozdravel.«

»Hotela bi Vas prositi, da bi nas vzeli v nebesa.«

»Da, Jacinto in Frančiška bom vzela kmalu. Ti pa ostaneš tu še nekaj časa. Jezus hoče s tvojim sodelovanjem doseči, da me bodo ljudje spoznali in ljubili. Na svetu hoče vpeljati pobožnost do mojega brezmadežnega Srca. Tistemu, ki se je bo oklenil, obljubim zveličanje in te duše bo Bog ljubil kakor cvetlice, s katerimi krasim njegov prestol.«

»Bom ostala tu sama?!« sem žalostno vprašala.

»Ne, hčerka. Ali hudo trpiš? Ne izgublaj poguma! Jaz te ne bom nikoli zapustila. Moje brezmadežno Srce bo tvoje pribežališče in pot, ki te bo vodila k Bogu.«

V trenutku, ko je izrekla zadnje besede, je razprostrla roke in nas drugič obsijala z odsevom te neizmerne svetlobe in v globino naših src vtisnila svetlobo, ki je odsevala iz njenih rok: v njej smo se čutili kakor potopljeni v Boga. Zdelo se je, da sta bila Jacinta in Frančišek v svetlobi, ki se je dvigala proti nebesom, jaz pa v svetlobi, ki se je razlivala na zemljo. Zdi se mi, da je bil namen te čudežne svetlobe vlti v nas spoznanje in posebno ljubezen

do Marijinega brezmadežnega Srca. Na dlani desne roke naše Gospe je bilo srce, obdano s trni. Zdelo se je, da so bili vanj zabodeni. Razumeli smo, da je bilo Marijino brezmadežno Srce žaljeno z grehi človeštva in je hotelo zadoščevanja.

Od tega dne naprej smo v srcu čutili še bolj gorečo ljubezen do Marijinega brezmadežnega Srca.

Sestra Lucija ob koncu svojega dolgega, v Bogu bogatega duhovnega življenja takole poroča o Marijinem slovesu po drugem prikazanju:

»Nato je nebeška Poslanka razprostrla roke v znamenje materinskega varstva in nas ovila z odsevom luči neizmerne božje Biti.

To je bila milost, ki nas je za vedno prestavila v nadnaravno resničnost.

Ona je pribežališče grešnikov, Mati usmiljenja in Pomoč kristjanov, ki si jo poslal k nam, Gospod, da bi nas uvedla v ocean tvoje ljubezni, tvoje moči, tvoje neizmerne Biti, kjer nam bo ta žareči plamen omogočal vedno živeti skrivnost ljubezni treh Božjih oseb! S to ljubeznijo te molim, se ti zahvaljujem in te ljubim, spremenjena v pesem večne hvale. Tako moram hoditi za teboj, Gospod, zavzeto stopajoč po težavni poti, ki si jo ti prehodil zame.

Če stopam po tvojih stopinjah, odtisnjenih v prahu zemlje, po kateri si stopal, in hodim za teboj s pogledom, uprtim vate, nočem drugega zase razen goreti iz ljubezni do tebe. Iskrivi plamen, ki je žarel v meni dan za dnem, in je toliko bolj plamenel, kolikor si ga poživiljal ti, ni več ugasnil! Rasel je in premagoval mrzlo

zemljo, na katero je stopil!« (LP 43).

Ob koncu junijskega prikazanja se je slišal šum, kakor nekakšen pisk rakete, ki pridobiva na moči, ko se dviga. Od črnike se je proti vzhodu zelo visoko valil gost oblak dima. Končno ga ni bilo mogoče več videti. Sijalo je sonce in bilo je zelo vroče. Nebo je bilo precej jasno. Pred prikazanjem je priča videla, da so bile črnikine mladike ravne. Po prikazanju so bile na vrhu v krogu priklonjene proti vzhodu, kakor da bi jih bila Marijina obleka nagnila v to smer.

Ljudje so pričeli s črnike trgati vejice. Lucija jim je priporočila, naj jih ne trgajo z vrha, temveč od spodaj. Preden so odšli, so še nekoliko molili.

Počutila sem se že utrujeno

Pri prvem prikazanju, 13. maja 1917, je Marija pastirčkom obljubila, da bodo prišli v nebesa. Nenavadna je Lucijina prošnja po preteku enega meseca, da bi jih Marija takoj vzela v nebesa. Sestra Lucija v svojem zadnjem spisu pojasnjuje takratno občutje: »Počutila sem se že utrujeno zaradi mnogih nadležnih zasliševanj, nereda in ugovarjanj. Nisem še vedela, da je to pot, po kateri hoče Bog voditi moje korake. S svojim Sporočilom me je obenem z mnogimi drugimi, ki so ga hoteli uresničevati z vero, upanjem in ljubeznijo, hotel voditi v nebesa.

V takšnem duhovnem razpoloženju sem upala vprašati nebeško Poslanko, ali nas bo vzela v nebesa: »Rada bi vas prosila, da nas vzamete v nebesa.« Za vse zemeljsko mi ni bilo več mar. Želela sem samo, da bi me

vzela s seboj v nebesa. To pa ni bilo v Božjem načrtu.«

Jezus hoče z Lucijinim sodelovanjem doseči, da bodo ljudje Marijo spoznali in ljubili. Zato želi z njeno pomočjo na svetu vpeljati pobožnost do Marijinega brezmadežnega Srca. Lucija nadaljuje: »To je bilo poslanstvo, ki mi ga je določil Bog. A brez družbe Jacinte in Frančiška se mi je zazdelo bivanje na svetu puščobno in prazno. Svet je tako negotov brez nekoga, ki bi me spremljal, razumel, mi pomagal in stopal po poti, po kateri me želi voditi Bog. Četudi to pomeni spotikati se ob kamne, hoditi po osatu in trnju, padati in ponovno vstati, mi bo Bog zmeraj ponudil roko in mi pomagal dvigniti pogled k njemu. Vse svoje življenje sem mislila tako in še danes mislim, takrat pa sem bila negotova in nesposobna tako razmišljati« (LP 42).

Ker je morala Lucija toliko trpeti in si je želela, da bi jo Marija takoj vzela v nebesa, jo je Gospa pri drugem prikazanju bodrila, naj ne izgublja poguma, ker je ona ne bo nikoli zapustila. Zadnja fatimska vidkinja je v svojem zadnjem spisu zapisala:

»Zaradi te obljube sem se počutila okrepčana in polna zaupanja, da me Gospa nikoli ne bo pustila same. Vodila me bo in spremljala moje korake na življenjski poti, kamor me bo Bog hotel pripeljati. Prepustila se je njegovim očetovskim rokam in njeni materinski skrbi« (LP 43).

Ravnanje Lucijine matere

Kako je trpljenje, ki ga je bila Lucija deležna od svoje matere, vzgojno vplivalo nanjo, lepo ra-

zodevajo Lucijine besede v drugem *Spominu*, ki hkrati kažejo Lucijino ponižnost in spoštljivost:

»Da bi me prisilila povedati resnico, kot je rekla, me je moja mati večkrat nabila s polenom, ki ga je našla na kupu drv, ali z metlinim ročajem. Ker pa je bila kljub vsemu moja mama, je potem spet skušala okrepiti moje oslabiljene moči in hudo ji je bilo, ko me je videla, kako sem shujšala in obleдела, saj se je bala, da bom zbolela. Uboga mama! Zdaj dobro razumem položaj, v katerem se je znašla, in tako zelo mi je žal! Resnično, imela je prav, da me je imela za nevredno tako velike milosti in da je zato mislila, da sem lažnivka. Po posebni milosti našega Gospoda se nisem nikdar upirala njenemu ravnanju z menoj. Ker mi je angel naznanil, da mi bo Bog poslal trpljenje, sem videla v vsem tem Božjo voljo. Ljubezen in moje dolžno spoštovanje do nje sta vedno bolj rastla, kakor bi me zasipala s svojo ljubeznijo. Danes sem ji hvaležna, da je tako ravnala z menoj in me s svojimi nežnostmi in ljubkovanji ni razvajala.«

Po končanem drugem Marijinem prikazanju so pastirčki odšli v Fatimo. Ko je Lucijina mati šla od maše, so že bili tam, obkroženi od številnih ljudi. Tisti, ki so bili pri prikazanju, so se vrnili zadovoljni in so verjeli, kar so trdili otroci. Povedali so, da je Lucija po poti naprej molila rožni venec, čemur se je mati čudila, ker ni vedela, kje se je hčerka tega naučila, saj je doma molil rožni venec vsak sam zase.

Ko je mati vprašala hčerko, kaj je Gospa rekla, je hčerka odgovorila, naj še naprej hodijo tja in se naučijo brati. Zaradi tega naročila je mati Luciji še manj

verjela, ker se ji je zdelo, da naša Gospa ni prišla na zemljo, da bi jim rekla, naj se naučijo brati. Pač pa je mati priznala, da je bila deklica po prikazanju prizadevna in ponižna.

Zapletlo se je, ko je sosedu materi povedala, da ji je Lucija rekla, da so ji ljudje dali že pet srebrnikov, Lucija pa je materi zagotovila, da tega ni rekla. Materi je pokazala le tri vintene in pol v kovancih po deset rejsov, ki so jih ljudje dali Jacinti, ona pa Luciji. Mati jo je zavrnila:

»Torej ta žena, ki ima že več kot šestdeset let, pravi, da si ji ti to rekla, ti pa to tajiš?... Kdor se zlaže enkrat, se tudi dvakrat.«

V drugem *Spominu* beremo:

»Mati me je takoj poklicala in mi rekla, naj ji dam denar. Ker sem ji rekla, da nisem dobila nobenega denarja, me je hotela prisiliti, naj ji ga izročim. Za prepričevanje je uporabila tudi metlo.

Ko je iztepla ves prah iz moje obleke, sta posegli vmes ena mojih sester, Karolina, in naša sosedu Virginija. Ta je povedala, da je bila zraven, ko so me gospodje spraševali, in kako je videla, da mi niso ničesar dali. Po tej obrambi sem se lahko umaknila k ljubemu vodnjaku in tam še to žrtev darovala našemu dobremu Bogu.«

Mati je bila prepričana, da je laž vse, kar so govorili otroci. S tem prepričanjem je šla h gospodu župniku, »da mu je povedala, da je poizvedela že vse, kar je bilo treba poizvedeti, kajti vse je laž. In mu je pripovedovala vse, kar se je zgodilo, in je sklepala, da je bilo vse laž.

Župnik ji je rekel, naj ne pretapa hčere in je ne straši, ker jo bo on že zasačil v laži, če je res lažnivka« (CP 109-110).

Lucijina sestra Marija dos Anjos je povedala, da je ob času Marijinih prikazovanj mati Rosa Luciji ježno dejala: »Misliš, da se potem, ko se je naša ljuba Gospa prikazala v Lurdu in Nazarétu, mora prikazati tudi tebi?«

To je lahko Satanova prevara

Takoj po drugem prikazanju je fatimski župnik naročil Lucijini materi, naj 14. junija pripelje hčerko k njemu. Mati je rekla Luciji:

»Jutri greva k prvi maši. Potem boš šla v župnišče h gospodu župniku. On naj te prisili, da priznaš resnico, naj bo kakorkoli; naj te kaznuje, naj naredi s teboj, kar hoče ... Ni pomembno, kako te bo prisilil, da le priznaš, da si lagala, pa bom zadovoljna.«

Lucija je obvestila Frančiška in Jacinto, kaj se dogaja, pa sta ji odgovorila:

»Tudi midva greva; gospod župnik je tudi najini materi naročil, naj naju privede tja, vendar naju mati ni strašila. Potrpljenje! Če nas bodo topli, bomo trpeli iz ljubezni do našega Gospoda in za grešnike.«

Preden sta naslednjega dne po maši, pri kateri je Lucija darovala svoje trpljenje, stopili pred župnika, se mati na stopnicah obrne h hčerki in ji zažuga:

»Ne jezi me več! Povej gospodu župniku, da si lagala, da bo v nedeljo mogel povedati v cerkvi, kako je bilo vse laž, in s tem bo stvar opravljena. Kaj takšnega! Vsi ljudje drviyo v Covo da Iria, da molijo pred pritlikavo črniko.«

Ko jo je župnik povabil v svojo pisarno, je bila presenečena, kako mirno in celo ljubeznivo jo je spraševal - čisto drugače,

kakor so jo strašile njene sestre. Vendar je bilo spraševanje zelo natančno in utrudljivo. Zelo pa jo je prizadela in ji povzročila veliko trpljenja župnikova ugovovitev:

»Ne zdi se mi, da je razodetje nebeško. Kadar se godijo take stvari, naš Gospod navadno tistim, katerim se razodene, ukaže, naj svojim spovednikom ali župnikom povedo, kaj se godi. Tu se, nasprotno, umika, kolikor more. To je lahko tudi Satanova prevara. Bomo videli! Prihodnost bo pokazala, kaj moramo misliti o vsem tem.«

Župnik je zaslišal tudi Frančiška in Jacinto. Jacinta je bila zelo molčeča in je zgolj povedila glavo. Le s težavo je iz nje izvelkel nekaj besed. Lucija jo je zunaj vprašala:

»Zakaj nisi hotela odgovarjati gospodu župniku?«

»Ker sem ti obljubila, dane bom nikomur povedala ničesar več.«. Župnik je pastirčke zaslišal skoraj vsak mesec. Izjave si je zapisoval. Lucija mu ni povedala vsega, kar je povedala Marija, ampak le malo stvari.

Kako moreš misliti, da je hudič?

Čas med drugim in tretjim Marijinim prikazanjem je bil za Lucijo napolnjen s hudim trpljenjem. Nasprotovanje matere in sester ter župnikova omemba, da se mu ne zdi, da je razodetje nebeško in da je lahko prevara hudobnega duha, vse to je v Lucijini duši povzročilo veliko zbežanost. Sama pravi v uvodu v prvi del Fatimske skrivnosti, da jo je dvom mučil od 13. junija do 13. julija, ko je popolnoma izginil.

Za Lucijo, desetletnega otroka, se je začelo nepopisno trplje-

nje, ki ga more razumeti le Bog, ki vidi v človekovo srce. Pričela je razmišljati, kakor popisuje v drugem *Spominu*, ali morda niso prikazovanja delo hudobnega duha, ki jo hoče na ta način pogubiti. Spomnila se je, da hudobni duh vedno povzroča nemir in nered. In res ni bilo več veselja in miru v domači družini, odkar so se začeli ti pojavi v Irijski globeli. O svoji tesnobi in dvomu je potožila bratrancu in sestrični. Jacinta ji je odgovorila:

»Ni Satan, ni! Pravijo, da je Satan zelo grd in da je pod zemljo, v peklu; tista Gospa pa je tako lepa! In videli smo jo, da je šla gor v nebesa.«

V četrtem *Spominu* beremo, kako je Frančišek hotel odvrniti Lucijo od njenih dvomov. Ko je

KMALU JI JE PRIŠLA NA MISEL SKUŠNJAVA, DA BI REKLA, KAKO JE LAGALA, IN BI SE VSE NEZNOSNO TRPLJENJE KONČALO.

videl, kako je zmedena in v dvomu, je v joku dejal:

»Kako le moreš misliti, da je hudič? Ali nisi videla naše Gospe in Boga v tisti tako veliki svetlobi? Kako bova šla tja brez tebe, ko moraš vendarle govoriti?«

Na predvečer napovedanega tretjega Marijinega prikazanja, ko je bilo že temno, je še enkrat prišel v Lucijino hišo in ji na dvorišču rekel:

»Poslušaj, ali greš jutri z nama?«

»Ne grem. Saj sem ti že rekla, da nikoli več ne grem tja.«

»To je pa res žalostno. Zakaj pa zdaj tako misliš? Ali ne vidiš, da ne more biti hudič? Bog je že tako žalosten zaradi tolikih grehov, in če ne boš prišla, bo še

bolj žalosten. Daj no, pridi!«

»Sem ti že povedala, da ne grem, zaman me pregovarjaš!«

Lucija je hitro stekla domov, Frančišek pa ji je nekaj dni po Marijinem prikazanju povedal:

»Tisto noč nisem nič spal. Vso noč sem jokal in molil, da bi te naša Gospa prepričala, da greš z nama.«

Nisem vedela, ali naj grem tja

Po Jacintinih in Frančiškovih otroških besedah se je Luciji trenutno nekoliko zmanjšal dvom, izgubila pa je navdušenje za žrtve in pokoro. Kmalu ji je prišla na misel skušnjava, da bi rekla, kako je lagala, in bi se vse neznosno trpljenje končalo. Zopet sta jo rešila Frančišek in Jacinta:

»Ne stori tega! Ali ne veš, da bi lagala in da je lagati greh?«

Temo v duši so še povečale sanje. Videla je hudiča, ki se ji je smejal, ker jo je prevaral.

Hotel jo je zvleči v pekel. Ko je bila v njegovih krempljih, je začela vpiti in tako glasno klicati Marijo, da je zbudila mamo. Tisto noč ni več zaspala, ker je bila vsa trda od strahu. Njeno edino olajšanje je bilo v tem, da se je lahko v kakšnem skritem kotu izjokala. Skrivala se je celo pred Frančiškom in Jacinto. Odločena je bila, da ne gre več v Covo da Iria. V drugem *Spominu* je zapisala:

»Bližal se je 13. julij in nisem vedela, ali naj sploh grem tja. Mislila sem: če je hudič, čemu naj ga grem gledat? Če me bodo vprašali, zakaj ne grem, bom odgovorila, da se bojim, da se mor-da prikazuje hudič, in da zato ne

grem. Jacinta in Frančišek naj naredita, kar hočeta, jaz pa se nikoli več ne vrnem v Covo da Iria. Sklep je bil sprejet in trdno sem bila odločena, da ga izpolnim.«

Ljudje, ki so hoteli biti naslednji dan v Covi da Iria, so se začeli zbirati 12. julija popoldne. Lucija je posredovala bratrancu in sestrični svojo odločitev, da ne bo šla v Covo da Iria. Onadva sta bila odločena, da gresta in da bo namesto Lucije Jacinta govorila z Gospo. Lucija je Jacinti naročila:

»Glej, če te Gospa vpraša po meni, ji reci, da nisem prišla, ker se bojim, da je hudič.«

Lucija se je šla skrit, da ji ne bi bilo treba govoriti z ljudmi, ki so jo kar naprej iskali. Zato je domači niso mogli najti in mama - ki si ni mogla misliti, kaj se v hčerkinem srcu dogaja - jo je zvečer okregala:

»Temu se reče svetnica iz črvicega lesa! Ves prosti čas, ki ji po paši ostane, se igra, in to tako, da je nihče ne najde.«

V svojem zadnjem spisu *Moj pogled na Sporočilo* je za čas med drugim in tretjim prikazanjem Lucija zapisala: »V tem obdobju je prihajalo veliko ljudi od blizu in daleč. Prihajali so bogati in revni, modri in nevedni, verni in neverni, brezbožneži, radovedneži, nasilneži in napadalni. Gnetli so se okoli treh ponižnih pastirčkov (...) Kot da jih je mirno in varno vodila nevidna roka, so hodili po deželi, ki jo je Bog izvolil, da bi iz nje ponesli odsev njegove neizmerne luči tja do konca sveta. Kako velik je Bog! Samo on je zmožen storiti takšna čuda!« (LP 46).

KRIŽEV POT Božjega usmiljenja

Večni Oče, darujem ti prebridko trpljenje tvojega preljubega Sina, našega Gospoda Jezusa Kristusa v zadoščenje za naše grehe in za grehe vsega sveta.

1. zaradi krivične obsodbe na smrt
imej usmiljenje z nami in z vsem svetom
2. zaradi križa, ki so ti ga naložili na ranjene rame
3. zaradi svojega prvega padca pod križem
4. zaradi solz tvoje Matere, ko te je srečala na križevem potu
5. zaradi tvoje oslabelosti, ki je primorala Simona iz Cirene, da ti pomaga nositi križ
6. zaradi sočutja, ki ti ga je izkazala Veronika, ko ti je obrisala v potni prt okrvavljeni in zapljuvani obraz
7. zaradi svojega ponovnega padca pod križem
8. zaradi besed, ki si jih govoril dobrim ženam, ki so te spremljale na križevem potu
9. zaradi svojega tretjega padca pod križem
10. zaradi pekoče bolečine, ki si jo občutil, ko so te na Kalvariji slekli
11. zaradi strašnega križanja, ko so žebliji prebodli tvoje roke in noge
12. zaradi zapuščenosti, s katero si umrl na križu, ko sta iz tvojega prebodenega Srca pritekli Kri in Voda kot vir Usmiljenja do nas
13. zaradi bolečin tvoje Matere, ko so te mrtvega položili v njeno naročje
14. zaradi groba, v katerega so te položili

»Sem hostija, položena na oltar tvojega srca«

CARL BLOCH, Jezus na Oljski gori

in božji ljubezni ter v globoki predanosti božji volji glede sprejemanja vsega, kar koli mi pošlje.

2.3.1938. Sveti postni čas sem začela tako, kakor si je zaželel Jezus: v popolni predanosti njegovi sveti volji in sprejemanju vsega z ljubeznijo, kar koli mi bo dal. Ne morem se vaditi v večjem odpovedovanju, ker sem zelo slabotna. Dolga bolezen mi je popolnoma oslabilila moči. V trpljenju se združujem z Jezusom. Ko premišlujem njegovo bridko trpljenje, se zmanjša tudi moje

telesno trpljenje.

Gospod mi je rekel: **Za ves postni čas te jemljem v svojo šolo; naučiti te želim trpeti.** Odgovorila sem: »S teboj, Gospod, sem pripravljena na vse,« in zaslišala sem glas: **Dovoljeno ti je piti iz keliha, iz katerega jaz pijem; to izredno čast ti danes dajem.**

Danes sem začutila Jezusove bolečine po vsem svojem telesu, Gospod pa mi je dal spoznati spreobrnjenje nekaterih duš.

Med sveto mašo sem zagledala Jezusa, pribitega na križu. Rekel mi je: **Učenka moja, imej veliko ljubezen do tistih, ki ti povzročajo trpljenje. Delaj dobro tistim, ki te sovražijo.** Odgovorila sem: »Moj učitelj, saj ti vidiš, da ne čutim ljubezni do njih in to me muči.« Jezus mi je odgovoril: Čustva niso vedno v tvoji moči; da ljubiš, spoznaš po

tem, da po doživetih težavah in nasprotovanju ne izgubljaš miru, ampak moliš za tiste, od katerih si okusila trpljenje, in jim želiš dobro.

JMJ

Jezus, moj Stvarnik in Gospod, v tvoji roki sem hostija, tiha, skrita, brez okrasov in lepote, ker je vsa lepota moje duše vtisnjena v notranjosti.

Sem hostija v tvoji roki, o božji Svečenik, stori z menoj, kar ti je drago.

Gospod, popolnoma sem predana tvoji volji,

ki je blaženost in okras moje duše.

V tvoji roki sem, o Bog, kakor bela hostija;

prosim, preobrazi me sam vase.

Naj bom skrita vsa v tebi,

zaprta v tvojem usmiljenem Srcu kakor v nebesih.

V tvoji roki sem kakor hostija, večni Duhovnik.

Naj me óblat mojega telesa varuje pred pogledi ljudi.

Samo tvoje oko naj meri mojo ljubezen in predanost,

ker je moje srce vedno združeno s tvojim božjim Srcem.

V tvoji roki sem, o božji Srednik, kot darovana hostija in izgorevam na daritvenem oltarju, v bolečinah zdrobljena in zmleta kot pšenično zrno

1 3.1938. Enodnevna duhovna obnova

• Med premišljevanjem sem spoznala, naj bi se kar najgloblje skrila v Jezusovem Srcu, premišljevala o njegovem bridkem trpljenju in prodirala v čustva njegovega božjega Srca, ki je polno usmiljenja do grešnikov; da bi jim izprosila to usmiljenje, se bom vsak trenutek izničevala, živela po božji volji.

Ves ta postni čas sem hostija v tvoji roki, Jezus; uporabi me, da bi ti sam mogel vstopiti v grešnike. Naroči, kar ti ugaja; nobena žrtev se mi ne zdi prevelika, ko gre za duše.

Ves mesec je sv. maša in sv. obhajilo po namenu za očeta Andrasza, da bi mu Bog dal še globlje spoznati božjo ljubezen in usmiljenje.

V tem mesecu se bom vadila v treh krepostih, ki mi jih je priporočila božja Mati: v ponižnosti, čistosti

in vse to zaradi tvoje slave, za rešitev duš.

Hostija sem, ki prebiva v tabernaklju tvojega Srca.

Skozi življenje grem potopljena v tvojo ljubezen

in na svetu se ničesar ne bojim, ker si ti sam moja moč, moj ščit in moja varnost.

Sem hostija, položena na oltar tvojega Srca, da bi večno plamenela v ognju ljubezni. Ker vem, da si me povzdignil le zaradi svojega usmiljenja, zato tvoji slavi namenjam vse darove in milosti.

Kakor hostija sem v tvoji roki, moj Sodnik in Odrešenik.

V poslednji uri mojega življenja naj me vsemogočnost tvoje milosti pripelje na cilj.

Naj se proslavi tvoje sočutje nad posodo usmiljenja.

Moj Jezus, okrepčaj moči moje duše, da bi sovražnik nič ne pridobil. Brez tebe sem sama slabost. Kaj sem brez tvoje milosti, če ne brezno lastne bede. Beda je moja lastnina.

O rana usmiljenja, Srce Jezusovo, skrij me v svoji globočini kot kapljo lastne krvi in me vekomaj ne izpusti iz njega. Zapri me v svoje globine in me sam nauči ljubiti tebe. Večna ljubezen, ti sam oblikuj mojo dušo, da bi bila sposobna za medsebojno ljubezen s teboj. Živa ljubezen, usposobi me za večno ljubezen do tebe. Na tvojo ljubezen se želim večno vzajemno odzivati. Kristus, en sam tvoj pogled mi je dražji kakor tisoče svetov, kakor vse nebo. Ti moreš, Gospod, mojo dušo izoblikovati

tako, da bi te znala v vsej polnosti razumeti takšnega, kakršen si. Vem in verujem, da ti zmoreš vse; če si se mi blagovolil tako radodarno podeliti, pač vem, da si lahko še radodarnější; vpelji me v medsebojno zaupnost s teboj tako daleč, do koder človeška narava lahko seže.

JMJ

Nepojmljive in velike so želje mojega srca, nič ne more napolniti njegovih prepadov.

Čeprav bi bile zbrane najlepše stvaritve z vsega sveta, ne bi mogle niti za trenutek nadomestiti tebe, o Bog.

Z enim pogledom sem prešinila svet skoz in skoz, a nisem našla podobne ljubezni za svoje srce.

Zato sem se ozrla v svet večnosti, ker mi je ta premajhen; moje srce je zahrepenelo po ljubezni Nesmrtnega.

Moje srce je začutilo, da sem kraljevi otrok, da sem se znašla v izgnanstvu, v tujini.

Spoznala sem, da je moj dom nebeška palača; tam se bom šele počutila kot v domovini.

Ti sam si pritegnil k sebi mojo dušo, o Gospod.

O večni Gospod, ti sam si se k meni ponižal, moji duši si dal globoko spoznati sebe samega.

To je skrivnost ljubezni, zaradi katere si me ustvaril.

Čista ljubezen me je naredila močno in pogumno; ne serafi ne kerubi z mečem me ne preplašijo.

Svobodno korakam tam, kjer drugi trepetajo, ker tam, kjer je ljubezen prva, ni vzroka za strah.

Nenadoma je pogled moje duše obstal na tebi, o Gospod Jezus Kristus, na križu razpeti. To je moja ljubezen, s katero bom počivala v grobu, to je moj Ženin — Gospod in moj nepojmljivi Bog.

»Oklenite se rožnega venca, kakor se bršljan ovija drevesa, kajti brez Device Marije ne moremo stati pokonci!«

Nekemu časnikarju je na vprašanje, zakaj v rokah vedno vrti rožni venec, odgovorila: **»Vidite, rožni venec je eno izmed orodij, ki nam jih je dal naš Delodajalec. Brez tega orodja ne bi mogle dokončati napornih dnevvov dela. V naših redovnih pravilih sem poskrbela, da nobena izmed nas ne gre na delo, preden ne zmoli rožnega venca.«**

Sveta Mati Terezija

KRŠČANSTVO IN ČUSTVA

Fernand Lelotte

Ikona Jezus s svojim ljubljnim učencem Janezom

Krščanstvo poveljuje in očiščuje človeška čustva. Pod vplivom nadnaravnega življenja se razvijajo do stopnje, ki je ni nikdar poznal niti slutil stari poganski vek.

Prijateljstvo Kristusov zgled

Cerkvi se je treba le po Kristusovem zgledu ravnati, da odobri prijateljstvo in ga spoštuje.

Prijateljstvo zahteva neko enakost. Božja Beseda se je učlovečila in tako premostila razdaljo, ki nas loči od Boga, da more postati prijatelj z vsakim izmed nas. Kdor koli odslej želi, more stopiti v pristrčno življenjsko povezanost s Kristusom in se imenovati njegov prijatelj. Kristus sam mu izrecno dovoljuje: »Vi ste moji prijatelji, ako izvršujete, kar vam jaz zapovedujem. Več vas ne

imenujem služabnike ... vas sem imenoval prijatelje« (Jan 15,14-15).

Vendar človek upravičeno ljubi nekatere bolj kot druge. Kristus se ni obotavljal pokazati večje ljubezni do nekaterih apostolov: do Petra, Jakoba in Janeza. Rad vidi, da so mu blizu ob času slave (spremenjenje na gori) in v urah žalosti (Getsemani).

Eden izmed njih, Janez, se zdi, da si je prav posebno osvojil Učenikovo srce s svojo mlado dušo, s svojim čistim pogledom in s svojo rahločutnostjo. Njemu bo Kristus zaupal najdražje, kar ima na svetu: svojo Mater.

Med svoje posebne prijatelje šteje Kristus tudi Lazarja. Ko je prišel k njegovemu grobu, je bil ganjen v svojem človeškem srcu. Pustil je bolečini prosto pot in tihe solze se mu niso zdele nezdržljive z njegovim božjim poslanstvom.

In še Lazarjevim sestrām, Marti in Mariji, izkazuje posebno ljubezen, da bi imelo prijateljstvo z najobčutljivejše strani svoj popolni vzor.

Kako daleč smo torej od Kristusa, ki bi ga zanimalo le onostranstvo. Ne da bi zožil neizmerno obzorje svoje ljubezni, pusti, da cvete v njem tisti cvet, ki se imenuje prijateljstvo. Popolnoma človeški je in nikakor ne nasprotuje tej zelo človeški težnji, ki jo je sicer težko opredeliti. Nagiblje nas, da bolj ljubimo nekatere duše, v katerih najdejo naša čustva in naše hrepenenje poseben odmev.

Kristusova prijateljstva so čista. Niti najmanj ga ne odvrčajo od njegovega poslanstva. Ni pri njih čutnih in mehkužnih izlivov srca, da bi se ob njih osiromašil. Skrivnostna podpora so mu, kar je poglaviten blagor iskrenega prijateljstva.

Kaj prispeva krščanstvo za prijateljstvo

Dasi je stari vek poznal in slavil prijateljstvo, je vendar krščanstvo uvedlo vanj pojem duše. Zato se odpira čustvom, ki so osnova prijateljstva, neizmerno področje. Prijateljstvo more biti globlje zakoreninjeno in se more razširiti prek tega, kar je slutilo poganstvo.

Poleg tega omogoča sorodnim dušam, da se morejo združiti v višjem prijateljstvu s Kristusom, ki jih varuje pred preveliko čustvenostjo in jim pomaga pri njihovem vzponu k skupnemu vzoru.

In ko nas uči, da smrt ni konec našega bivanja, nam omogoča še prek groba ohraniti povezanost duš. Vera in upanje, ki ju Cerkev vpleta v naše življenje, čudovito razširita in obogatita naša prijateljstva.

Kaj priporoča Cerkev

Z vsem, kar je v človeku, je treba rahločutno ravnati, zlasti s srcem. Zato nas je morala Cerkev opozoriti, naj se varujemo lažnega prijateljstva.

S svojim nравstvenim naukom odstranja od nas vse, kar bi moglo omadeževati ta tako plemenit in čist odnos. Od nas zahteva zelo čist namen in nenehno pažnjo. Opozarja nas na razne oblike sebičnosti, ki si jih more nadeti prijateljstvo.

S tem ustvarja okrog nas ugodno ozračje za njegov razcvet in se izkazuje kakor v mnogih drugih kočljivih vprašanjih kot zelo modra in zelo dobra mati.

Iz GOBBI-jeve knjige DUHOVNIKOM,
MARIJINIM LJUBLJENIM SINOVOM

LETO 1978

Moja ura je napočila

24. marca 1978
Veliki petek

Koliko krvi!

»**P**reljubi sinovi, preživite današnji dan z menoj na Kalvariji. Z menoj ostanite pod križem.

Kako zelo trpi moj Sin Jezus; prebodli so ga z žebliji, ga obesili na križ, ves je z ranami in s krvjo: Grozljiv smrtni boj pretresa njegovo telo, medtem ko ga tisti, ki mu stojijo nasproti, grozovito žalijo in zasmejujejo. On pa se ne pritožuje niti z besedo: moli, trpi, posluša, molči, daruje.

S tem, da daruje svoje življenje, izreka svoj popolni «da» Očetovi volji.

Moje materino Srce je poklicano, da obnavlja z njim ta «da», ki sem ga izrekla že v trenutku, ko se je Beseda naselila v moje prečisto telo. **Tako je moj Sin postal žrtev in duhovnik, oltar in dar za to krvavo daritev nove in večne zaveze.**

Poljubite z menoj njegove krvave rane.

Koliko krvi so videle moje oči ta dan! Njegove lase je premočila kri, njegov obraz je oblit, roke in noge prebodene in v celo njegovo telo so se zarezale rane.

Njegova kri zdaj teče s križa in rosi zemljo. Kri mojega Sina je, ki izmiva vse grehe sveta! Kri resničnega Božjega Jagnjeta, ki je bilo žrtvovano v vaše odrešenje.

Njegova kri more znova očistiti svet. Njegova kri in vaša kri, moji preljubi sinovi! Po vas Jezus resnično zaživi, po vas obnavlja

svojo daritev večne zaveze; v vas se on še dan za dnem daruje kot žrtev in kot duhovnik, kot oltar in dar. Po njegovi in vaši krvi bo Cerkev očiščena, po njegovi in vaši krvi bo obnovljen svet.

Ne bojte se, če hočem, da bi bili vi z menoj na Kalvariji: v mojem materinskem Srcu ste in tu se tudi morate naučiti moliti, trpeti, molčati in žrtvovati.

Tako vas pripravljam na vašo duhovniško žrtvovanje. Recite svoj «da» Očetovi volji. Izgovorite ga z menoj, svojo nebeško Materjo, ki vas že toliko časa vzgajam prav tako, kakor sem vzgajala svojega Sina Jezusa.

In zdaj, ko je prišel čas, vas darujem Očetu za pomiritev nje-

gove božje Pravičnosti, in da bi danes po vas prišla za vse rešitev, ki vam jo je Jezusova usmiljena ljubezen pridobila za ceno svoje predragocene krvi.»

10. aprila 1978
Velikonočni čas

Vi boste priče

»Vaša nebeška Mati je v raju, vzeta v slavo tudi s svojim sedaj poveljanim telesom. Že zdaj je tako edinstveno, kakor ni dano nobenemu drugemu ustvarjenemu bitju, deležna slave, **kakršno je moj Sin pripravil za vas.**

Jezus ima pri Očetu že pripravljeno mesto za vsakega izmed vas. Hodite po tej zemlji dan za dnem, s pogledom, uprtim v Jezusa, ki zdaj sedi na Očetovi desnici. Oče in Sin sta vam podarila ljubezen, da morete že tu na zemlji uresničiti načrt, ki ga je Bog v svoji večni modrosti določil za vas.

Mesto, ki vam ga je pripravil Jezus v nebesih, ustreza načrtu, ki ga mora vsakdo izmed vas uresničiti na tej zemlji pod mogočnim vplivom Svetega Duha. In kar Sveti Duh izpolnjuje in vas, sinovi, posvečeni mojemu brezmadežnemu Srcu, je tudi moj načrt. **Zato vas je Jezus, medtem ko vam pripravlja v nebesih prostor pri Očetu, na tej zemlji popolnoma izročil delovanju svoje in vaše Matere.**

Očetov načrt uresničujete le, če sodelujete z mojim delovanjem, ki vas blago preoblikuje. Vse vas resnično hočem pripeljati do tega, da v svojem življenju odsevate popolno podobo svoje nebeške Matere.

Zato vas delam majhne, vedno manjše, dokler ne bom vsakogar spravila do skrajnega izničenja njegovega jaza. Cenim vse vaše uboštvo, saj samo le-to neustavljivo privlači na vas posebno ljubeče usmiljenje mojega brezmadežnega Srca. Vodim vas k učljivosti, k za-

panju in otroški predanosti, medtem ko v vas in okoli vas vse podiram, na kar bi morebiti lahko naslonili svoje zaupanje.

Hranim vas in oblačim, vas ljubkujem ter vas z odločnostjo vodim k popolni uresničitvi svojega materinskega načrta.

Ko bom videla v vas svojo podobo, bom vsakemu podelila svojega duha in vas napolnila s polnostjo svoje ljubezni. Nadela vam bom svoje brezmadežno oblačilo in vas oplešala z vsemi svojimi čednostmi.

Tedaj bo vse, kar je moje, tudi vaše in slednjič bom lahko zaživela v vas.

Ko bom zaživela v svojih najmanjših otrocih, bom dopolnila delo, ki mi ga je zaupala presveta Trojica, in nad svetom se bo lahko zableščala njena večja slava.

Priče boste, koliko je zmoglo Materino brezmadežno Srce, ki je samo usmiljenje, storiti v teh letih, da popelje k zveličanju vse svoje uboge zapeljane otroke.«

Florida, Združene države,
13. maja 1978

Obletnica prvega prikazanja v Fatimi

Moja ura je napočila!

»Glej moja čudovita dela v vseh krajih sveta!

Moji preljubi sinovi odgovarjajo z vedno večjo požrtvovalnostjo in jaz sama jih združujem v četo, ki je sedaj urejena za boj. Tudi v tem velikem narodu srečuješ vsak dan z duhovniki v binkoštnih dvorinah molitve in bratstva. Sprejeli ste moje vabilo in se zbirate. Moja naloga je le ta, da vas zberem, vzgojim in pripravim.

Napočila je ura velike bitke!

Zdaj morate po mojih napotkih z besedo in zgledom pričevati za svojo zvestobo Jezusu, evangeliju in Cerkvi. V kratkem bodo vsi videli, kako bo Cerkev na novo vzcvetela in se po delovanju vaše nebeške Matere prenovila. Vi pa nadaljujte z ubogljivostjo, s ponižnostjo in z zaupanjem.

Moja ura je napočila!

Svojega duha bom podarila vsem svojim otročičem, da bi mogla po vašem posredovanju še danes živeti in delovati jaz sama. **Tako bo ves svet videl načrt ljubezni, ki ga brezmadežno Srce vaše nebeške Matere uresničuje za prihod kraljestva njenega Sina Jezusa.«**

Nagasaki, Japonska, 3. 6. 1978

Praznik Marijinega
brezmadežnega Srca

Vsa Cerkev v mojem zavetju

»Pripeljala sem te v ta veliki narod nove celine, da tu danes preživiš praznik mojega brezmadežnega Srca.

Si v mestu, kjer so prvi japonski mučenci prelili svojo kri, na kraju, kjer je strašno orožje v enem samem trenutku uničilo na tisoče in tisoče mojih ubogih otrok. Čisto blizu stoji cerkev, nad katero je eksplodirala atomska bomba.

Sinko moj, ta prostor in ta dan sta zate znamenje. Po tebi ga hočem odtod dati vsem svojim preljubim sinovom.

Kar se je zgodilo na tem mestu, se lahko kmalu zgodi v vsakem delu sveta, če moji otroci zavrnejo moje vabilo in se ne povrnejo k Bogu.

Poglejte moje brezmadežno Srce: trepeče in se boji usode, ki vas zdaj čaka, če ne sprejmete nujnega povabila svoje Matere. Povrnite se, otroci moji, kajti še nikdar niste bili tako ogroženi in v taki stiski, vrnite se k svojemu Bogu, ki vas čaka z usmiljeno in očetovsko ljubeznijo! Izpolnite njegovo postavo: ne dajte se zapeljati grehu. Ne žalite več mojega Sina Jezusa, ki je že preveč žaljen!

Sedaj vam ostane le še malo

časa: moja ura je že prišla in nastopila bom, da vas rešim.

Skromen ostanek

Vstopite v moje brezmadežno

Srce: to je zaklonišče, ki vam ga podarja Mama. V njem boste našli, kar sem vam pripravila, da bi pres-tali strašne ure čiščenja, ki ga zdaj doživljate.

V moje zaklonišče mora zdaj vstopiti vsa Cerkev: s papežem, s škofi, z duhovniki in z vsemi verniki. Prav zato te vodim po vseh delih sveta. Napočil je čas, ko mora skromni ostanek zvestih, s katerimi bo Jezus pripeljal do dovršitve svoje kraljestvo, ves vstopiti v moje brezmadežno Srce. Kdor ne vstopi v to zavetje, ga bo odnesel veliki vihar, ki že divja.

Potolazite moje brezmadežno Srce.

Še nikdar ni trnova krona tako globoko prebodla mojega Srca kakor danes: prebadajo ga grehi, ne-hvaležnost, bogoskrunstva, odpadni in izdajstva, ki jih zagrešijo moji ljubljeni sinovi in Bogu posvečene duše.

V nekatere njihove hiše ne morem niti vstopiti, ker zapirajo vrata pred menoj in me ne marajo. Nekatere izmed njih so se iz Božjega vrta sprevrgle v pravo močvirje, kjer Satan vse pokrije in onesnaži z blatom.

Preljubi sinovi, potolazite mojo veliko bolečino! S tem mi odvzame-te trnje, vlivajte balzam v moje rane in spletete okrog mojega bolečega Srca najlepšo krono ljubezni.

Nebeška Mati hoče po vas tudi danes reševati vse svoje izgubljene otroke. Zato vam bodi znamenje vse, kar tu doživljaš. Iz nje-ga moraš razbrati, kako s smrtjo in žrtvijo nekaterih vaša Mama pripravlja novo življenje za vse.«

**»SMRT NJEMU ZVESTIH JE V OČEH
GOSPODOVIH VELIKA STVAR.«**

Psalm 115

OBHAJANJE PRVIH SOBOT

Če kdaj, je letos, ob 100 - letnici prikazanj Device Marije v Fatimi priložnost, da se pogledimo v sporočila Fatimske Gospe. Devica Marija se je v kraju Pontevedra prikazala 10. decembra 1925 vidkinji s. Luciji v svetlečem oblaku, ob strani pa je držala dete Jezusa. S tem prikazanjem je potrdila dogod-

ke v Fatimi leta 1917. Presveta Devica je redovnici položila na ramo roko in obenem pokazala s trnjem ovito srce, ki ga je držala v drugi roki. Tedaj je mali Jezus rekel: »Usmili se Srca svoje presvete Matere, obdano s trni, ki ga nehvaležni ljudje vsak hip vanj zabadajo, ne da bi jih kdo izdiral z dejanji zadoščenja.« Nato je presveta Devica rekla: »Poglej, moja hči, moje Srce, ovito s trni, ki jih nehvaležni ljudje nenehno vanj zabadajo s svojimi kletvami in nehvaležnostmi. Vsaj ti me potolaži in povej, da vsem tistim, ki se bodo pet mesecev vsakokrat na prvo soboto spovedali, prejeli sveto obhajilo, zmolili rožni venec in mi petnajst minut delali družbo s premišljevanjem petnajstih skrivnosti rožnega venca z namenom, da mi dajo zadoščenje, obljubljam, da jim bom v njihovi smrtni uri stala ob strani z vsemi potrebnimi milostmi, ki so potrebne za zveličanje teh duš.« To je velika obljuba Marijinega brezmadežnega Srca in spominja na obljube, ki jih je dalo Jezusovo Srce sv. Marjeti Mariji Alakok.

Vprašanje, zakaj ravno pet prvih sobot, ki ga je postavil vidkinji njen spovednik, je s. Lucija postavila Jezusu, in ta jih je v noči z 29. na 30. maj 1930 odgovoril: »Gre za to, da se zadosti pet žalitv, uperjenih v Marijino brezmadežno Srce.« Te žalitve so: 1. kletve proti Njenemu brezmadežnemu spočetju; kletve proti Njenemu devištvu; 3. kletve proti Njenemu božjemu materinstvu in zavračanje tega, da bi jo priznali kot mater ljudi; 4. delovanje tistih, ki javno napadajo srca malčkov z ravnodušnostjo, zaničevanjem in celo sovraštvom proti tej brezmadežni Materi; 5. delovanje tistih, ki neposredno onečaščajo njene svete podobe.

Veselimo se Marijine obljube, da bo na koncu Njeno brezmadežno Srce slavilo zmagoslavje. Ta zmaga pa je odvisna od dvojega: od tega, da sv. oče v edinosti s škofi vsega sveta slovesno posveti Rusijo Njenemu brezmadežnemu Srcu, in od gorečega obhajanja prvih sobot – kar pa je možno vsakemu verniku, vsakemu izmed nas.

Iz GLASNIKA Kraljice miru

Spomin na sramotni zažig

V petek, 20. januarja, je bila v ljubljanski stolnici spominska slovesnost ob 65. obletnici zažiga škofa Antona Vovka v Novem mestu.

Gašper Blažič

Januarja 1952, ki je bilo najtežje leto za Cerkev na Slovenskem, je tedanji ljubljanski škofijski upravitelj v Ljubljani Anton Vovk z vlakom odpotoval v Novo mesto, da bi nadaljeval pot v Stopiče na blagoslov orgel. Vendar pa ga je v Novem mestu na postaji pričakala nahujskana množica »spontanih vstajnikov«, ki je škofa zmerjala, eden od njih pa ga je polil z bencinom in zažgal.

Poklon mučencu

V spomin na ta sramotni dogodek je v ljubljanski stolnici prav v času inauguracije ameriškega predsednika Donald Trumpa potekala spominska slovesnost z mašo, ki sta jo pripravila **ljubljska stolna župnija in Krščanski forum SDS**. Komenoracija se je začela z molitvijo rožnega venca za pravičnost in mir v naši domovini, vmes so brali odlomke iz dnevniških zapisov Antona Vovka, ki je tudi v postopku za beatifikacijo. Sledila je maša,

ki jo je daroval ljubljanski pomožni škof in generalni vikar Franc Suštar. Slednji je v nagovoru spomnil, da je bil škof Vovk zgled trdnosti, saj ga kljub mučnim zasliševanjem in zažigu niso mogli zlomiti. Bil je velika in trdna opora vernikom tistega časa. Vendar pa takrat niso trpeli le katoličani, pač pa tudi nasprotniki vere, ki so bili prej verni, nato pa so vero zapustili. Zato so bili v sebi razdvojeni. Škof Suštar je tudi spomnil na dogodek, ko je škof Vovk prišel v Vatikan, kjer se je opravičil papežu, sedaj svetemu Janezu XXIII., da iz zdravstvenih razlogov ni mogel poklekniti pred njim, kot je predvideval tedanji protokol. Pa mu je papež dejal: "Jaz bi moral poklekniti pred vami." Škofa Vovka in njegovega prihoda v baziliko sv. Petra se spominja tudi prvi apostolski nuncij v samostojni Sloveniji nadškof Pier Luigi Celata, ki je bil tedaj bogoslovec v Rimu. Ob prihodu škofa Vovka v baziliko so tam navzoči škofje zaploskali pogumnemu pastirju Cerkve na Slovenskem. Škof Vovk je postal redni škof šele po smrti škofa Gregorija Rožmana, ki je ne glede na izgnanstvo veljal za ljubljanskega ordinarija vse do smrti leta 1959. Malo pred Vovkovo smrtjo je bila ljubljanska škofija povzdignjena v nadškofijo, škof Vovk, tedaj že redni ordinarij, pa je postal nadškof. Kot pastir ljubljanske nadškofije nikoli ni popustil pritiskom oblasti, da bi se Cerkev na Slovenskem ločila od Svetega sedeža, prav tako ni dopustil taktike »deli in vladaj« med ljubljanskim in mariborskim škofijskim sedežem, kar so hoteli izsiliti komunisti.

Prešernov pranečak

Po maši je sledil nagovor zgodovinarja mag. Jurija Pavla Emeršiča, ki je uvodoma orisal zgodovinski kontekst dogajanja v letu 1917, pred stoletjem torej. Prav tega leta, ko so se tudi zgodila prikazanja v Fatimi, je v malo semenišče vstopil tedaj 17-letni Anton Vovk iz Vrbe na Gorenjskem, rojen v isti hiši kot njegov slavni prastric France Prešeren. Vovk je dve leti kasneje v Škofovih zavodih maturiral in vstopil v ljubljansko bogoslovno semenišče. V duhovnika je bil posvečen leta 1923; sto let prej je bil za duhovnika posvečen še en slovenski svetniški kandidat, škof Friderik Baraga. Obema je bilo skupno, da sta v razmiku sto let službovala kot kaplana v Metliki, kasneje pa v Trzinu, kjer je Vovk postal župnik. Nato je bil imenovan za kanonika in sodnika cerkvenega sodišča. Med vojno je vodil škofijski odbor za pomoč duhovnikom

beguncem, bil je tudi odbornik Mohorjeve družbe in vodja škofijskega semenišča. »Ko je takoj po vojni komunistična oblast aretirala generalnega vikarja Ignacija Nadraha, je prevzel njegovo mesto. To se je zgodilo sredi meseca junija, prav v dneh, ko so v kočevskih gozdovih, v okolici Teharij in drugje po Sloveniji potekali največji poboji, kar jih je bilo v Evropi po 2. svetovni vojni. V okviru teh pobojev je potekal genocid nad kristjani, med katerimi je bilo veliko duhovnikov, redovnikov, bogoslovcev,« je v svojem nagovoru med drugim dejal Emeršič. Kot je spomnil, se škof Vovk razsežnosti genocida tisti čas ni zavedal, saj so komunisti ustavili pretok informacij in strogo nadzirali njegove stike, poleg tega so začeli v škofijo seliti partizanske invalide, grafičarje, ženske sumljivega slovesa, ki so razgrajali po hiši. »V Vovkovih zapisnikih beremo: 'Večna pregledovanja, štetje sob, zahteve, nemiri, plesi, pijančevanje, harmonika, ponočevanje, vpitje, babe nesramne, gorje, gorje ...' Mnogi duhovniki in celo Vovkovi sorodniki niso mogli priti do Vovka, ker jih je pri vhodu ustavila partizanska straža in jim odvzela prtljago. 'Za kurbe (oprostite, gošarjem je treba po gošarsko govoriti) je pa vstop prost,' je Vovk zabrusil oblastnikom in ministru Poliču, ki je prav v tistih dneh izdal ukaz o uničenju domobranskih pokopališč na Orlovem vrhu in drugih pokopališč nasprotnikov revolucije po Sloveniji.«

Psihološka vojna

Kot je spomnil govornik, je konec vojne prinesel pravcato vojno proti duhovnikom, redovnikom in redovnicam. »Ti so bili deležni aretacij, montiranih sodnih procesov, likvidacij, taborišč, zaplemb premoženja, itd. Verski tisk, šolstvo in karitativna dejavnost so bili onemogočeni, verouk postopno izrinjen iz šole ... Na to preganjanje Cerkve so jugoslovanski škofje jeseni leta 1945 opozorili v pastirskem pismu. V ljubljanski škofiji so ga duhovniki brali bistveno bolj disciplinirano kot v lavantinski, čeprav so bili zaradi tega mnogi deležni pritiskov in aretacij. Oblast je namreč zelo surovo reagirala na pismo in ga blatila po vseh časopisih, mitingih in odborih.« Na vse proteste je Vovk odgovarjal z geslom 'Skrbimo, da nebesa ne bodo prazna'. Ta stavek je recept za rešitev številnih težav, s katerimi se danes srečujejo mnogi duhovniki v svojih pastoralnih in družbeno koristnih prizadevanjih. »Kjer po cerkvah govorijo ljudem všečno, jim čohljajo ušesa in se ob tem sklicujejo na ljubezen, se cerkve

verjetno polnijo, nebesa pa ne. Vovk je dal duhovnikom in škofom jasen zgled. Govoriti v skladu s cerkvenim naukom in resnico ter razgaljati laži in krivico, pa čeprav zaradi tega kak mlačni nedeljniki odpade.« Škof Vovk tudi nikoli ni obsodil škofa Rožmana, ki je v očeh nemške obveščevalne službe veljal za enega največjih nasprotnikov nacizma, čeprav so mu komunisti očitali prav simpatiziranje z nacizmom. Zvestoba Rožmanu, škofu v begunstvu, ki je bil vse do smrti priznan kot redni ljubljanski škof, ga je drago stala. Zato so se oblastniki lotili diferenciacije na drugem nivoju - poskus odtegnitve od Vatikana pa razdora med ljubljanskim in mariborskim škofom itd. Prav zato je Udba sprožila proti Vovku psihološko vojno: zastraševanje, nočna zasliševanja, poniževanja, teror. »Nasilje pa je doseglo vrh z zažigom v Novem mestu na današnji dan leta 1952. Na napad se je Udba dobro pripravila. Sorodnik enega od načrtovalcev mi je zaupal, da se je njegov dedek z Udbo sprl, češ, 'mučenca boste naredili iz njega'. In so ga, čeprav ni umrl neposredno po napadu, ko ga je eden od 'spontanih demonstrantov' polil z bencinom, nekdo pa je pristavil k politični suknji ogenj ...» Ubijmo hudiča, seje drla množica, ko je zagorel. 'Zgori naj hudič, crkne naj,' so se drli. Vovk se je rešil gorečih oblačil, nato pa moral s hudimi opeklinami počakati več ur, ko je odpeljal vlak proti Ljubljani,« je med drugim povedal Emeršič.

Mučenec za vero

Ob koncu je zgodovinar mlajše generacije spomnil, da je škof zažig sicer preživel, a po njem ni nikoli povsem okreval, saj so se zasliševanja nadaljevala, med zasliševalci pa je bil tudi kasnejši Kučanov svetovalec Zdenko Roter, ki je Vovka spraševal, ali ga je morda zažgal spremljevalec, župnik Čampa, ki je bil strasten kadilec. »Roter je od Vovka tudi zahteval ožgane predmete, ki jih je nato Udba uničila in s tem izbrisala sledi zločina. Sledi zločina briše še danes.« Kot je dejal, Vovkovo mučeništvo ni trajalo nekaj trenutkov, ampak od leta 1945 do 1963. Ko se je leta 1962 že kot nadškof udeležil 2. vatikanskega cerkvenega zbora, so ga tam vsi pozdravljali kot sodobnega mučenca. Tudi papež Janez XXIII., ki je Vovku rekel: «Jaz bi moral poklekniti pred vami» - »Za milosti, ki nam jih lahko prinese njegova priprošnja, Slovenci premalo molimo. Na tem področju so nam lahko zgled južni sosedi Hrvači. Bolj kot večina Slovencev so

DR. JANEZ JANEŽ

– Utrinek Božje dobrote

Kirurg, ki ga je Bog poslal

Tone Ciglar

Ljudje do njega

Med ljudstvom je dr. Janež postal legenda. Čudovita bi bila njegova podoba, če bi jo sestavili samo iz izjav tistih, ki so okušali njegovo ljubezen. Tako: »Ima dobroto srca, s katero se ne da nič primerjati. - Rešil je tisoče in tisoče Kitajcev. - Njemu dolgujem svoje življenje. - Nikdar si nisem mogel

misлити, da bi lahko našel ljudi, ki so zmožni tako ljubiti ljudi, ki jih ne poznajo, kot jih ljubi dr. Janež. - Nam ne bo nikdar uspelo, da bi bili tako velikodušni in nezainteresirani zase.«

Včasih je dr. Janež spregovoril prav o tem, kako ljudje čutijo do njega. Ob podelitvi nagrade je tako zapisal: »Vidite me (poslal je sliko KM) z bolnikom, katerega sem moral odrezati obe nogi. Imel je obolele žile in obe nogi sta mu začeli odmirati, kar mu je povzročalo velike bolečine. Je katoličan. Prišel je k meni z južnega dela otoka. Ima ženo in sedem otrok. Mož je videl svoj

ponosni na svojo zgodovino, svetnike in državo. Ni glavni problem, da nam bodo speljali teran. Posvojili so tudi našega Antona Mahniča, ki ga pri nas nismo znali ovrednotiti, ga prekrstili v Mahniča in že teče postopek za njegovo beatifikacijo. Pa še brez česa bomo ostali, če se ne bomo zgledovali po junaških likih iz naše zgodovine. In to je škof Vovk brez dvoma bil. Skrajni čas je, da se mu začnemo priporočati vsi, od glave do pete svete Katoliške in apostolske Cerkve,» je svoj govor sklenil Emeršič.

DEMOKRACIJA, januar 2017

in družinski nerožnati položaj in si je že nekajkrat mislil vzeti življenje. Vse je gledal nadvse črno.

Zdaj je brez nog. A če ga obiščeš sedaj, ko je ob noge, ga najdeš vedno nasmejanega in z velikimi upi za prihodnost. To je dosegla nepoznana deklica, mala študentka. Zgodilo se je takole:

Ob priliki podelitve onih nagrad so časopisi pisali veliko o naši bolnišnici in o mojem delu za bolnike prej na kitajski celini in zdaj na tem otoku. Pisali so zelo pohvalno. Ob tem pisanju sem prejel mnogo pisem, znanci in neznanci so se mi oglašali, vsi veseli in ponosni. Med vsemi pismi pa me je najbolj ganilo pismo študentke iz glavnega mesta Taipei. Takole je pisala:

»Cenjeni doktor! V časopisih sem brala o Vašem nesebičnem delu za bolnike. Kot vsako leto mi je tudi letos očka hotel kaj darovati za moj rojstni dan, ki sem ga imela prav na dan, ko sem brala v časopisu o Vas. Prosila sem očka, naj mi ne kupi nobenega darila, ampak da kar denar. Ustregel mi je. Tu v pismu prilagam ček za 1.000 dolarjev (o.p. tajvanskih). Tudi jaz bi rada kaj dobrega storila. Prosim Vas, porabite denar za kakega ubožnega bolnika. Nisem vzgojena in poučena v nobeni veri. Zelo pa bom vesela, če mi boste kaj pisali o Vaši, katoliški. Živeti brez dobrih del in brez vere se mi zdi zelo prazno...«

Takoj sem šel s čekom k bolniku brez nog, mu dal denar in pojasnil, odkod je dar. Bolnik je od ginjenosti jokal kot otrok, bilo je zanj čudovito doživetje. V svoji notranji bolečini si še misliti ni upal, da so še kje na svetu tako dobri ljudje.

Poleg bolnika ta študentka dviga vsakogar, ki sliši to zgodbo. Sam jo bom vključil v album mojih najlepših doživetij dobrote in plemenitosti na moji skoraj 30-letni zdravniški poti.

Študentki sem poslal sliko in Marijin kipec kot spomin na njen najlepši dan ...

Skupaj smo pričevali

Jože Potrpin

Ekumenska slovesnost v Celju – Sv. Duh, foto: J. Pt. - Iz Družine

Na pobudo Paula Wattsona leta 1908 in Paula Couturierja leta 1933 vsako leto od 18. do 25. januarja molimo za edinost kristjanov. Letos so nas pri tem navdihovale svetopisemske besede: *Kristusova ljubezen nas priganja*. Ne le k molitvi, ampak tudi k spravi, ki jo potrebujejo družba in Cerkev in je božji dar. Ker katoličani in

luterani prvič skupno obeležujemo obletnico reformacije (1517), je bil teden molitve uglasen tudi na ta dogodek, molitveno besedilo pa so pripravile krščanske Cerkev in skupnosti v Nemčiji.

Pri nas so teden molitve zaznamovali številni shodi in srečanja. V nekaterih mestnih župnijah ali dekanijah (v Ljubljani, Mariboru, Celju) so bili pri ma-

V čaotunško bolnišnico je prišel na pregled 75-letni možakar. Tri dni je hodil do bolnišnice, dolgo zakrivljeno palico je imel in 12-letni vnuk ga je spremljal. Povedal je, da ga že 30 let mučijo hude bolečine pri puščanju vode, pa da mu nihče ne zna pomagati. Ugotovili smo velik kamen v mehurju. Povedal sem mu, da ga lahko ozdravimo samo z operacijo. Možakar, bivši mandarin, je podpisal garancijo za operacijo. Sprejeli smo ga brezplačno in operirali. Po dveh tednih se je z vnukom vrnil domov. Nič posebnega ni bilo, pozabil sem nanj. Dve leti pozneje me pokliče sestra, naj grem na vrt, da me je nekdo prišel obiskat.

Našel sem tam starca z zakrivljeno palico in vnukom ter košaro zelnega fižola. Rekel mi je: »Ker sem zdrav zapustil bolnišnico, vsak dan mislim nate, tako sem ti hvaležen. Vedno sem se pripravljaj, da bi te obiskal, a reven sem in nisem mogel priti praznih rok. Letos pa sem pridelal nekaj dobrega fižola, ki ti ga prinašam...«

Poglejte onega 72-letnega starčka. Nad 40 let je trpel radi želodčnega čira. Sam je rekel, da se 40 let ni smejal. Sedaj je sedmi dan po operaciji ves nasmejan. Ali oni 16-letni deklici sem operiral golšo. Ali ni ta njen nasmeh po operaciji nebeški?«

Dalje prihodnjič

šah ekumenski nagovori, pri ekumenskih molitvah v stolnicah so sodelovali (pričevali) predstavniki različnih krščanskih Cerkva, v evangeličansko-luteranski cerkvi Primoža Trubarja v Ljubljani je bilo ekumensko besedno bogoslužje, v evangeličanski cerkvi v Mariboru sta bila »mini svetopisemski maraton« in srečanje mladih, na mariborski enoti Teološke fakultete predavanje dr. Andreja Hozjana in dr. Aleš Mavra s temo: »Na sledi evropski prelomnici: Martin Luter 500 let kasneje«, v srbski pravoslavni cerkvi v Mariboru in Ljubljani (slovesna) pravoslavna božja liturgija. 24. januarja je na Kongresnem trgu v sklopu evropske Reformacijske poti 2017 Ljubljano obiskal »reformacijski avtobus« s potujočo razstavo, ki je naslednjega dne nadaljevala pot v Puconce.

Tudi in še zlasti celjska škofija s škofom dr. Stanislavom Lipovškom na čelu, ki je predsednik Slovenskega ekumenskega sveta, skuša vsako leto na mnogotere načine sodelovati pri delu za popolnejšo edinost ter slediti svojemu zavetniku blaženemu Antonu Martinu Slomšku, ki je že leta 1851 ustanovil molitveno zvezo za edinost med kristjani in vabil k iskreni molitvi vse svoje vernike.

Škof je tako k slavju (maši in ekumenski molitvi) na prvi dan osmine v župnijski cerkvi Sv. Duha v Celju (na sliki) znova pritegnil, kot je dejal, »sobrate v škofovski in duhovniški službi«: pravoslavne duhovnike Gorana Šljivića, Issa Kidessa in Milana Dudukovića, celjskega paroha in škofovega namestnika za Srbsko pravoslavno cerkev v Sloveniji, Geza Fila, škofa Evangeličanske cerkve v Sloveniji in Leona Novaka, župnika evangeličanske

župnije v Murski Soboti. Med molitvenim bogoslužjem je na »skupno pot« pomembno vabilo petje evangeličanske mladinske vokalno-instrumentalne skupine iz soboške župnije, mladinske skupine iz celjske stolne župnije ter domačega cerkvenega pevskega zbora. V pestrem programu so bila še posebej povedna pričevanja.

Evangeličanski škof Geza Filo je med drugim poudaril: »Intenziven in zaupanja poln katoliško-luteranski dialog je po petsto letih medsebojnih obtoževanj in izločevanj omogočil pot od konflikta do skupnosti. Leto 2017 predstavlja zgodovinsko priložnost na poti k edinosti Cerkva. Obe Cerkvi sta znova jasno pokazali, kako je nam kristjanom blizu ekumenska pot. S tem ko bomo spravljeni v različnosti premostili bolečo delitev, bomo v svetu, polnem konfliktov in vojn, skupaj pričevali za našo vero. Moja iskrena želja je, da se dogodki, ki se bodo v tem letu reformacije odvijali, ne bi bili le pogled v preteklost, ampak priložnost in tehten premislek, kaj pomeni nenehno spreobračanje v Jezusu Kristusu, v smislu priznanja napak, pokore in sprave, h kateri nas priganja ravno Kristusova ljubezen.«

Za njim je spregovoril pravoslavni protojerej Milan Duduković in se vprašal: »Kako smo lahko priče Božje ljubezni na zemlji, če še naprej dovolimo delitve med kristjani?« Opozoril, da se »v molitvi učimo, da pripadamo drug drugemu. Čim bliže pridemo h Kristusu in njegovega evangeliju, bliže smo drug drugemu. Kristjani ne moremo prekriti dejstva, da je v središču naše vere Jezus Kristus, ki je na edinstven način posrednik med

Bogom in ljudmi. V svoji ponižnosti sprejemajmo druge in jim omogočimo, da oni sprejemajo nas.«

Škof Lipovšek pa je svoj nagovor (potem ko je spomnil na zgodovinske dogodke, »močna znamenja našega časa« v zbliževanju s pravoslavnimi in evangeličani-luterani) sklenil z besedami: »Božji Duh nas tudi sedaj vodi, da bi simbolno podrli to 'znamenje' (in pokazal na 'zid ločevanja', ki so ga mladi in bogoslovci postavili pred daritvenim oltarjem) skupaj z vsemi našimi grehi, in iz tega naj nastane drugo znamenje, znamenje Križa, Božje ljubezni in sporočila: *Ljubite se med seboj, kakor sem vas jaz ljubil, da boste moji učenci.*«

Iz Družine

EKUMENIZEM IN IDENTITETA

Alojz Rebula

Razumljivo je, da se v ekumenskem času posameznim krščanskim konfesijam idejne meje za las obrusijo. Katolicizem, ki med temi konfesijami prednjači tako idejno kot uglednostno, ne more biti izjema. Zato naj poskusimo izraziti v glavnem temeljne obrise njegove temeljne identitete.

1. Katolištvo je nedvomno tisto temeljno versko drevo, ki ga je vsadil sam Kristus v znani izjavi apostolu Petru. S tem ohranja svojo izvirno značajnost: je vera, ki izhaja naravnost od učlovečene Besede.

2. Vse do danes je katolištvo

Kdo je Marija Magdalena?

XXI. stoletje bo stoletje ženske ali pa ga ne bo.

Edvard Kovač

ohranilo prav vse izjave o verskih resnicah, ki so vsebovane v tako imenovani nicejsko-carigrajski veroizpovedi, ki jo še danes kristjani molijo pri mašni daritvi.

Nič v teh izjavah ni bilo dodano in tudi ne odvzeto, od začetne vere v Boga Stvarnika do večnega življenja. In to kljub vsem razmeram, skozi katere se je moral katoliški nauk prebijati skozi dvajset stoletij.

3. Ni mogoče, da ne bi bila zgodovina s svojimi vsestranskimi homatijami v marsičem prizadela krščanskega pojavnost. Vendar je za ta pojav postalo značilno, da mu je od prvega apostola Petra do papeža Frančiška ostal na vrhu v komaj pretrgani kontinuiteti v času zahodnega razkola vrh, ki je bil jamstvo njegove pravoverne in organizacijske enotnosti.

Ta enotnost se žal ni ohranila zaradi več razkolov, od vzhodnega do Lutrovega. A vendar je katolištvo našlo moč, da se je od teh udarcev močno pobralo, se s tridentinskim koncilom utrdilo in v zadnjih stoletjih kljub izgubi lastne države zablestelo z dolgo vrsto velikih in genialnih papežev, na čelu z Janezom Pavlom II.

4. Na kar pa je katolištvo lahko posebej ponosno, da ga tudi v kakšnem stoletju teme niso pustili samega kakšni veliki svetniki in da se je svetniški pojav prav posebej razrastle v drugi polovici drugega tisočletja, saj je dovolj, da se spomnimo arškega župnika, luške Bernardke, Terezije iz Lisieuxa in naše skoraj sodobnice Terezije iz Kalkute. Ti svetniški pojavi dajejo vtis posebne naklonjenosti nebes katolištvu, kakor ga sicer dajejo z velikimi manifestacijami božjega (Lurd, Fatima, morda Medžugorje).

GIOTTO: Vstali Kristus z Marijo Magdaleno na velikonočno jutro

Svetniški profesor teologije Anton Strle je bogoslovce na predavanjih presenetil s podatkom, da je bila Marija Magdalena v prvi Cerkvi bolj češčena kot pa Mati Marija. Prva Cerkev je bila polna življenja in vstali Kristus je bil sredi med njimi, zato so tudi z navdušenjem častili prvo pričo njegovega vstajenja. Kasneje se je seveda zelo razširilo češčenje Matere božje, saj so z marijansko pobožnostjo uspeli veliko bolj jasno izraziti versko resnico o Kristusu, kar pomeni, da Kristus ni samo pravi človek, ampak tudi pravi Bog. Tako se je v srednjem veku vsa krščanska Evropa preko Marijinih gotskih ka-

tedral pognala k nebu. Toda tudi češčenje Marije Magdalene ni zamrlo, prav letos pa je njen god papež Frančišek povzdignil v praznik.

Marija Magdalena preseneča s svojo ljubeznijo. Prva zazna, da je grob prazen, in tudi potem, ko to pove učencema ter onadva, ko se prepričata, odideta, še vedno vztraja pri grobu. Tako je Magdalena postala simbol ženske zvestobe. In ta zvestoba je nagrajena, saj skozi solze žalosti spozna svojega Gospoda, ko uvidi, da pred njo ni vrtnar, ampak njen ljubi učitelj. Njene solze obupa se spremenijo v solze radosti.

Marija Magdalena nam razgrne žensko dušo, ki vidi dlje in globlje,

saj je sposobna zaznati tisto, kar navadnim očem ni dano. Pove nam, da najgloblje resnice ni mogoče zaznati z razumom, pa naj bo naša misel še tako ostroumna. Da bi se nam resnica razkrila, je potrebno ljubeče srce.

Visoki srednji vek je še znal s trubadursko liriko povzdigniti simbol ženske, ki je predstavljal polnost in vzvišenost človeškosti ter ideal božjega med nami. Toda kasneje je bila v duhovnih spisih, posebno še v upodablajoči umetnosti, Marija Magdalena vedno bolj orisana kot spokornica. V ospredje je stopala njena grešna preteklost in nato njena spokornost, ne pa njena radost nad življenjem in navdušenje nad sporočilom ljubezni iz evangelija, ki je iz nje naredilo pravega apostola. Da bi bila ta spokorniška duhovnost Magdalene bolj prepričljiva se je uveljavila tudi zmotna razlaga Svetega pisma, da je bila najprej velika grešnica ali celo prostitutka. Kristus jo je res ozdravil, vendar ne vemo, kakšne bolezni. Marija Magdalena, grešnica in Marija, Lazarjeva sestra, so namreč tri različne ženske.

Danes se v teologiji vse pogostejše javlja misel, da ima ženska posebno poslanstvo v naši civilizaciji. Samo pomislimo: ko je Izrael odpovedal in so se možje razbežali, je ženska povedla svoje rojake v boj in so zmagali, kar je takrat pomenilo preživetje. Zato zasluži ime »žena Izraela« in ta poklon daje Jezus svoji materi v galilejski Kani. Podoba »močne žene« je spremljala tudi srednjeveške legende o Mariji Magdaleni, ki pripovedujejo, kako junaška in vztrajna je bila v svojem apostolskem poslanstvu v Sredozemlju.

Vendar so vrline, kot so občutljivost za trpljenje, usmiljenje, gostoljubje in odpuščanje, torej vrednote, ki jih pripisujemo v tradicionalni kulturi ženski, pravzaprav temeljne evangelijske vrednote in jim je zavezan vsak človek. Zakaj

iskrenost, razumevanje, darežljivost in odpuščanje tako težko uveljavimo v javnem in družbenem življenju? Zakaj smo jih zamejili v območje zasebnega, če že ne izključno intimnega? Vidimo, da tudi ženske v javnem življenju ne uveljavljajo teh vrednot bolje kot moški, ampak zelo dosledno uveljavljajo avtoritarno mišljenje in vodenje ter so pri tem pogosto zelo uspešne. Toda hkrati vidimo, da vsa ta »moška logika« pelje svet v kopičenje moči, sprejemanje nasilja ter uveljavljanje vase zagledanih osebnosti. Rešitev človeštva in tudi globalne civilizacije je v evangelijskih vrednotah, ki jih lahko ženska uveljavlja še drugače kot z avtoriteto, močjo in nasiljem. Žensko je potrebno spoštovati in ceniti z zavestjo, da predstavlja rešitev našega stoletja. Če Andreju Malrauxu pripisujejo stavek: »XXI. stoletje bo religiozno ali pa ga ne bo,« bi lahko mi dejali: XXI. stoletje bo spoštovalo žensko, ji pustilo, da uveljavlja vrednote, ki jih nosi v sebi ter preko njih spreminja civilizacijo, ali pa ga kratko malo ne bo.

Ob navalu beguncev, ob brezglavem terorizmu vseh vrst, ob različnih nasilnih ideologijah takšna misel ni zgolj govorniška figura, ampak se nam razkrije kot življenjsko vodilo.

Začeti je potrebno v besedah, ki najgloblje izražajo bolečino in upanje ženske duše, se skušati vanje vživeti in jih razumeti. Ni dovolj, da spoštujemo žensko kot sebi enako, potrebno je tudi spoštovati njeno različnost. Zaradi tega moramo izoblikovati simbolni svet spoštovanja ženske. Prav liturgično povzdignjenje godovnega dne Marije Magdalene v praznik pomeni upanje, da XXI. stoletje ne bo samo čas vojn in nasilja, ampak tudi praznični čas, čas veselja, odpuščanja in novega upanja. Papež Frančišek ima res smisel za simbole prihodnosti.«

Iz Družine

NOVICE IZ KATOLIŠKEGA SVETA

Iz Glasnika Kraljice miru

Kaj nas drži pokonci?

Ustanoviteljica Misijonark ljubezni, mati Terezija iz Kalkute, je umrla leta 1997 in 4.9.2016 jo je papež Frančišek razglasil za svetnico. Odmevne so njene besede, ki jih je izrekla na evharističnem kongresu v Bologni 26.9.1987: »Prosimo Devico Marijo, naj nam podari svoje tako čisto, tako brezmadežno Srce, svoje Srce tako polno ljubezni in ponižnosti, da bomo lahko sprejeli Jezusa v kruhu življenja, da ga bomo lahko ljubili, kakor ga je ona ljubila, ter mu služili v revnih med najrevnejšimi. /.../ Splav je postal največji rušilec ljubezni, miru. Splav namreč uniči Božjo podobo, lepoto Boga, dar Boga, otroka, Božjega otroka!« Tudi pri tem nagovoru si je na prsi pritiskala rožni venec, o katerem je nekoč dejala: »Oklenite se rožnega venca, kakor se bršljan ovija drevesa, kajti brez Device Marije ne moremo stati pokonci!« Nekemu časnikarju je na vprašanje, zakaj v rokah vedno vrti rožni venec, odgovorila: »Vidite, rožni venec je eno izmed orodij, ki nam jih je dal naš Delodajalec. Brez tega orodja ne bi mogle dokončati napornih dnevo del. V naših redovnih pravilih sem poskrbela, da nobena izmed nas ne gre na delo, preden ne zmoli rožnega venca.« ➤

Umrli znameniti eksorcist Gabriele Amorth

Po kratki in hudi bolezni je v 91. letu umrl najbolj znan eksorcist katoliške Cerkve p. Gabriele Amorth (1925-2016). Preden je postal duhovnik pavlinec, je doštudiral pravo. Z eksorcizmi se je kot glavni rimski eksorcist bojeval proti hudobnemu duhu 30 let. Februarja 2010 je veliko zanimanja vzbudila njegova izjava: »**Da, tudi v Vatikanu so člani satanske sekte. Med njimi so duhovniki, monsinjorji in tudi kardinali!**« Tudi p. Amorth je med tistimi, ki so prepričani, da je največja hudičeva zmaga ta, da je številne ljudi prepričal o svojem neobstoju: »Žal je tudi veliko duhovnikov in veliko škofov, ki ne verjamejo v obstoj hudiča. Jezus pa govori v evangeliju večkrat o njem, tako da se lahko vprašamo, ali evangelija res niso nikoli prebrali ali zares ne verjamejo v satanov obstoj!« Kakor o. Špelič je tudi p. Amorth velikokrat ogovoril o prostožidarstvu; p. Amorth: »Prostožidarstvo je na začetku ustanovil neki anglikanski pastor, prvotno iz humanitarnih razlogov. Potem pa je iz tega nastalo nekaj čisto drugega. Gre za oblast in denar. To je dvoje vhodnih vrat za hudiča. **Politiko na mednarodni ravni dandanes določa prostožidarstvo.**« Po Amorthovih izkušnjah satan napeljuje človeka k strašnim dejanjem. Toda ne obstaja niti en človek, pa naj je storil še tako kaj hudega, ki ne bi mogel biti rešen z Božjo milostjo, zato je Cerkev vedno učila - tako p. Amorth -, da je treba biti neizprosni do greha, ne pa do grešnika.

Duhovno življenje je objavilo

Jure Vombergar

PRED 50 LETI (1967)

APRIL

7. Umrli je **Martin Mizerit**, slovenski učitelj, mladinski pisatelj in prvi urednik *Božjih stezic*.

8: Pričel se je **redni pouk na srednješolskem tečaju** v Slovenski hiši, v Lanusu pa že prejšnjo soboto.

9: **Na Pristavi** bi moral biti, kot je navada na belo nedeljo, **12. slovenski dan**, pa je bil zaradi slabega vremena preložen. Pričel se je s sv. mašo, ki jo je daroval Matija Lamovšek, ker je bil direktor SDP msgr. Anton Orehar zadržan. Slavnostni govor je imel Božidar Fink, predsednik predstavniškega društva ZS.

Slovenska hiša je ponudila svoje prostore slovenskemu oddelku Ukrajinske katoliške univerze papeža sv. Klementa v Rimu in katere podružnica se je ustanovila v Buenos Airesu. Univerzo je lani ustanovil metropolit uniatske ukrajinske Cerkve Josif Šlipij. Protektor univerze je ukrajinski škof dr. Andrej Sapelak, organizator Filozofsko-humanistične fakultete pa dr. Bohdan Halajčuk. Od Slovencev predavajo za vse slušatelje profesorji dr. Franc Gnidovec, dr. Vinko Brumen in dr. Tine Debeljak. Na posebnem slovenskem oddelku za Slovence **s slovenskim učnim jezikom** sta predavala prvo leto Marijan Marolt **umetnost in narodopisje** ter dr. Tine Debeljak **literarno zgodovino**. Otvoritevna

slovesnost fakultete je bila v SH.

V Slovenski hiši je bilo popoldne **letno zborovanje Katoliške akcije**.

15: V okviru Slovenskega srednješolskega tečaja ravnatelja Marka Bajuka (SSTRMB) se je pričel enoletni **dopolnilni kurz za bodoče učitelje** na slovenskih šolskih tečajih. Poučujejo: Anton Orehar (verouk in pedagogiko), Marija Fink Geržinič (petje), Anica Šemrov (praktično delo), Simon Rajer (zemljepis), Albin Petelin (slovenščino in zgodovino) in Aleksander Majhen (didaktiko in metodiko).

16: Kot uvod v blagoslovitev Slovenske hiše in za njeno gmotno podporo je bil prav tam **mladinski pevski koncert**. Nastopilo je okrog 140 pevcev iz štirih slovenskih domov. Koncert so izvajali mladi pevci pod vodstvom Marije Geržinič, Zdenke Jan, Jožeta Omahna in Borisa Pavšerja.

Na občnem zboru SFZ je bil izvoljen za predsednika Ciril Jan, ostali oborniki pa so bili: Franc Korošec, Jože Triler, Janko Žakelj, Jože Dobovšek in Rudi Leber.

23: **V slovenskem domu v San Martinu** so praznovali šesto obletnico blagoslovitve doma, združeno s proslavo 50-letnice Majniške deklaracije. Dopoldne je msgr. Anton Orehar blagoslovil dvorano in v zadnjem letu dograjene prostore. Zatem je daroval sv. mašo, med katero je v pridigi poudaril naloge slovenskih domov, ki obstajajo »v

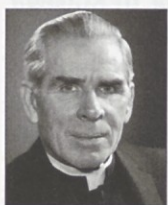
Križem po svetu in času

"Ti si prvi papež Slovan in ti si dolžan posvetiti Rusijo tako, kakor je Marija naročila v Fatimi," je slovaški škof Pavel Hnilica opomnil Janeza Pavla II. To je papež storil 25. marca 1984.

Sestra Lucija, vidkinja iz Fatime, je zapisala, "da se bo končni spopad med Bogom in Satanom bil na področju družine in življenja". "Ne bojte se, ... Devica Marija je že strla Satanu glavo."

Slavni ameriški škof Fulton Sheen, ki je skozi dolga leta na ameriški televiziji imel silno odmevne oddaje, je izjavil: "V Rimu sem imel čast sedeti ob živem mučencu iz komunističnega sveta." Sedel je pri ljubljanskem nadškofu Antonu Vovku, ki so ga ko-

munisti zažgali z bencinom 20. januarja 1952 ob 7. uri zjutraj na železniški postaji v Novem mestu. Dokaze za ta zločin je škof nosil na vratu do smrti zaradi gorečega kolarja.

Ko so zdravniki na Titovo zahtevo, da morajo za vsako ceno rešiti življenje škofu Vovku, ker je bil napad nanj zelo škodoval na ugledu pri zahodnih državah, so ugotovili hudo sladkorno bolezen, kateri bi škof Vovk podlegel v

ohranitvi in poglobitvi vere, utrditvi narodne zavesti ter v nujenju priložnosti za pošteno veselje». Popoldanski program je obsegal govor krajevnega predsednika Janeza Dimnika, slavnostni dr. Tineta Debeljaka ter pevske in recitacijske točke.

26: Seja učiteljskega sveta šolskega odseka ZS. Po sv. maši za pokojnega kolega Martina je bila najprej žalna seja, nato pa predavanje ravnateljice zavoda za slepe otroke Ljubljani Mire Dobovšek o posebnem šolstvu in razgovor o prizadetih otrocih.

29: Dramatski odsek društva Slovenska vas je predstavil igro Karla Mäuserja *Kaplan Klemen*.

kratkem času. Tako mu je zažig za nekaj let verjetno podaljšal življenje.

Zapisana je letnica 970. Več kot 1000 let je že stara božja pot na Dobrovi pri Ljubljani! Tudi pri takih pobožnostih so rastle korenine slovenskega naroda.

Na slovenskem ozemlju naj bi bilo 2865 cerkva! Brezverci jih niso zidali, narod je bil torej krščanski. Danes pa bi kdo rad to zanikal.

Slavni astrofizik in kozmoslovec Stephen Hawking je napisal knjigo »The grand design«, ki je izšla l. 2010. V njej pravi, da ni potrebno sklicevati se na Boga za spočetje vesolja. Pravi, da za-

koni težnosti in kvantna teorija dovolijo razumeti, da je vesolje nastalo samo od sebe, iz nič. – Umen človek, ki ni treba, da je učen filozof, pa se vpraša: Od kod in od kdaj pa so zakoni težnosti in kvantna teorija?

3,103.000 katoličanov je živel l. 1860 v Severnih državah Amerike (ZDA). Od vsega začetka je do njih vladalo veliko nasprotovanja, zlasti od vseljencev, ki so se naselili pred njimi. Že l. 1834 so v mestu Charleston zažgali uršulinski samostan, češ da je vladala v njem velika pokvarjenost. Škof John Hughes se je v Filadelfiji v 19. stoletju boril za državno podporo katoliškim šolam in proti obveznosti, da se mora v šolah brati protstantsko Sveto pismo. L. 1844 so nasprotniki zažgali več cerkva v Filadelfiji, tako da je škof postavil svoje oborožene straže, ker oblast ni bila pripravljena varovati cerkve. V enakem položaju so bile l. 1942 slovenske vasi, ki so ustanavljale lastne "vaške straže".

Papež Pij XII. je posvetil svet in Rusijo Marijinemu brezmadežnemu Srcu 31. oktobra 1942, ob 25-letnici fatimskih prikazovanj, med II. svetovno vojno. Leta 1942 se je vojna sreča začela obračati. Junija so Amerikanci v pomorski bitki pri Midwayu ustavili Japonce; oktobra so Angleži zaustavili Nemce pri El Alemeinu v Egiptu; novembra so Rusi začeli zmagovati v protiofenzivi v Stalingradu. 25. oktobra 1942 se je končala bitka za Guadalcanal v Pacifiku.

Zbral M.Š.

Namesto da bi nas preganjanje oslabilo, nas je okrepilo

Paul Hattaway (6)

Bog je mnoge korenito rešil in jih poslal, da pridobijo duše, zato je cerkev na našem področju začela rasti v milosti in številu. Medtem se je hitro pojavil tudi odpor. Oblast se je prestrašila, ker je veliko ljudi začelo verovati v Kristusa. Pred nami v naši vasi ni bilo nobenega kristjana.

Moja mama je bila prepoznana kot vodja cerkve in zaradi tega jo je oblast preganjala. Na glavo so ji dali veliko norčavo kapo in jo vodili po ulicah. Prisiljena je bila obiskovati ure 'prevzgoje', ki naj bi ji pomagale, 'da spremeni svoja napačna stališča'.

Ko sem prevzel vodstvo naše cerkve, se je pritisk z moje mame preusmeril name. Oblast jo je pogosto spraševala, kje sem, vendar jo je mama v glavnem ignorirala in se delala, kot da ne razume niti ene same besede. Po določenem času so jo pustili pri miru, ker so mislili, da je izgubila razum.

Zaradi oznanjevanja evangelija so me prvič aretirali, ko sem bil star sedemnajst let. V naslednjih letih me je pogosto aretirala in zasliševala Služba državne varnosti.

Namesto da bi nas preganjanje oslabilo, nas je okrepilo. **Močnejši kot je bil pritisk, tem**

Brat Yun na Kitajskem

več ognja in ljubezni je bilo za širjenje evangelija. Bili smo kot Izraelovi otroci, ko so bili sužnji v Egiptu: »A čim bolj so ga tlačili, tem bolj se je množilo in tem bolj se je širilo, tako da jih je bila groza pred Izraelovimi sinovi« (2 Mz 1,12).

Oče je umrl leta 1977. Nekaj časa je bil šibek in ni mogel jesti, a končno je pri šestinšestdesetih letih odšel k Bogu. Rak, od katerega ga je Bog ozdravil, se ni nikoli več vrnil!

Pogreb sem doživel zelo čustveno in čeprav sem vedel, da je rešen in v nebesih, mi je strašno manjkalo. Popolnoma je podpiral mojo službo, bil je ponosen name in me je opogumljal, naj služim

Bogu z vsem svojim srcem.

Pozimi leta 1978 smo prvič krstili ljudi. Edini varen način je bil, da smo naredili luknjo v ledu in nove vernike krstili v ledeni vodi ponoči, ko so policisti spali. V rekah in izvirih južnega Henana smo krstili na stotine ljudi. Včasih je Bog naredil čudež in nihče ni občutil, kako ledena je bila voda. Nekateri so celo pripomnili, da je bila voda topla!

V poznih osemdesetih je množica ljudi vsakodnevno prihajala h Kristusu. Njim je bil predvsem potreben nauk in utrjevanje vere. **Čeprav sem bil v zgodnjih dvajsetih, so me imeli za zrelega voditelja in starega kristjana, ker sem se spreobrnil že leta 1974!**

Leto 1980 je bilo izjemno leto za cerkev v Henanu. Spominjamo se ga kot leto, v katerem je Bog neprestano delal velike čudeže in nebeške ozdravitve, do mnogih so Jezusove besede prihajale nadnaravno. V tem prečudovitem letu se je opazila ogromna rast cerkve. **Pozneje so spreobrnjenci iz leta 1980 postali voditelji Božjih cerkva po vsej Kitajski. Provinca Henan je postala kitajska Galileja, kraj, od koder so izšli mnogi Kristusovi učenci.**

Na srečanju, ki je bilo na področju Nanyanga, je stotine ljudi, kristjanov in tudi nevernikov imelo videnje prečudovite ladje, kako plava po morju oblakov nad krajem srečanja. Rezultat znamenja in čudeža je bil, da se je takrat veliko grešnikov pokesalo svojih grehov in svoja življenja predalo Kristusu.

V vasi Fen Shuiling (kar pomeni Hrib, po katerem teče voda), ravno tako v okrožju Nanyang, je umiral vernik po dolgotrajni bo-

lezni. Njegova družina nikoli ni slišala za evangelij. Nekega večera se je Jezus prikazal temu človeku in rekel: »Moje ime je Jezus. Prišel sem te rešit.«

Vas Fen Shuiling stoji v odročnem planinskem predelu, ki ga oznanjevalci še niso obiskali. Vas ni imela ne cerkve ne pastirja, zato sem bil zelo preseanečen, ko sem prvič prišel tja in videl, da se je evangelij razširil v mnoge vasi in da je več deset družin posvetilo svoja življenja Kristusu. **Sam Jezus jim je oznanjal evangelij! Ti novi verniki so hrepeneli, da bi prejeli nauk iz Božje besede.**

V decembru leta 1980, dva tedna pred božičem, se je hudič začel posluževati novih načinov, kako bi nas preizkušal in zavajal. Namesto sile in mučenja je začel uporabljati zvijače in prevare. Vlada je sklicala zbor sto dvajsetih verskih predstavnikov iz vse države. Povabili so muslimane, budiste, daoiste in kristjane.

V tistem času o Cerkvi trojne samostojnosti nismo vedeli ničesar. 'Trojna samostojnost' je označevala tri vodilna načela: samoširjenje, samovzdrževanje in samoupravljanje. Večina kristjanov je to imela za imenitno in veselili so se, ko so videli, da vzhaja nov dan, ko bodo kristjani lahko svobodno izpovedovali vero brez spopadov in preganjanja. Na sestanek sem odšel popolnoma odprt za idejo, da se pridružim novi cerkvi, bil sem celo pripravljen postati vodja svojega področja, če bi to bila Božja volja.

Sestanek sta organizirala krajevni Urad za verske zadeve in Služba državne varnosti. Na sestanku so imeli namen izbrati člane odborov in predsedujočega za vsako religijo. Predstojnik

verskega urada me je povabil na sestanek, ker sem bil znan kot oznanjevalec evangelija in ker sem imel Sveto pismo.

Več kot devetdeset odstotkov poslancev je želelo, da bi bil predsednik združenja kristjanov, nekateri so me javno očrnili in govorili, da sem lažni pastor, ker nisem nikoli obiskoval teološke fakultete.

Človek z imenom Ho je bil glavni obtoževalec, ker je sam hotel dobiti položaj predsednika. Trdil je, da veruje v Jezusa, že odkar je bil v maternici! Vendar je bilo dobro znano, da se je Ho odrekel Jezusu v času kulturne revolucije, in da je veroval v skrajno liberalno teologijo, ki je v središče postavljala človeka.

V času sestanka je Ho ponosno oznanil, da je primernejši pastor od mene, ker je obiskoval teološko fakulteto in da je študiral tudi v misijonarski šoli pred letom 1949. Prepričal je poslance, da je prava oseba za cerkvene zadeve na našem področju.

Ho je rekel, da bi se morala vlada zoperstaviti meni in mojim sodelavcem, ker smo hodili povsod in ilegalno oznanjali evangelij, ozdravljali bolezni in izganjali hude duhove. Rekel je, da bi nas morali zaustaviti, ker motimo družbeni red in ogrožamo mir in stabilnost.

Na sestanku je Ho jezno kričal name. Molčal sem, kolikor sem mogel, nato sem zaznal, da se v meni prebuja Božji ogenj, kot takrat, ko se je Jezus zoperstavil menjalcem denarja v templju.

Ko je Ho končal svoj govor, je vodja Službe državne varnosti vstal in zahteval, da nadaljuje govor proti 'lažnim kristjanom, kot je Yun'. Vodja si je zadovoljno mel roke in nadaljeval:

»Prosim vas, povejte nam vse, kar veste o tem, kako so Yun in njegovi sodelavci motili družbeni red. Priznajte umazanijo svojega krščanstva. Povejte nam, kako lažni pastirji želijo uničiti to državo.«

Ho se je počutil počaščenega, se ponovno dvignil in ponosno oznanil: »Pravi kristjani imamo veliko pritožb čez lažne kristjane, kot je Yun.«

Bil sem zelo jezen, ker je obrekoval in sramotil Božjo cerkev nevernikom. Nisem se mogel več zadržati. Stopil sem na svoj stol in mu v Jezusovem imenu ukazal, naj molči!

Nastal je hrup. Napolnjen s Svetim Duhom sem od Boga z mogočnimi besedami naznanil: »Ta sestanek ni Bogu po volji!« Usmeril sem prst v tiste ljudi, ki so trdili, da verujejo v Jezusa: »Vam, sramotnim ljudem, bo sodil Bog. Sveto pismo govori, da verniki in neverniki ne morejo biti pod istim jarmom. Kako sta lahko svetloba in tema skupaj? Božja cerkev ni v skupnosti z idoli. Gospod in njegova cerkev vas bosta obsodila!«

Predno sem končal, so pristopili k meni nekateri bratje in sestre kristjani in me s solzami v očeh vlekli nazaj na stol in me prosili, naj končam, predno se znajdem v velikih težavah.

Služba državne varnosti in verski voditelji so bili besni. Dvignili so se na noge in s tolkali udarjali po mizi. Grozili so mi: »Kaj si domišljaš, kdo si, da nam lahko motiš sestanek? Nikoli več ne boš mogel prisostvovati na nobenem sestanku!«

Takoj ko sem slišal te besede, sem vstal in rekel: »Sedaj odhajam! Nikoli več me ne vabite na takšen sestanek!«

Tako me je Gospod vodil, da

predam svoje življenje za evangelij na Kitajskem in da delam za rast hišnih cerkva.

Od tega dne mi je bilo popolnoma jasno, da Božje kraljestvo nima nič skupnega s politiko. **Končni cilj marksističnega nauka je popolna iztrebitev vsakršne religije.** Čista Kristusova zaročenka nikoli ne more biti pod kontrolo ateistične vlade, niti je ne morejo voditi ljudje, ki sovražijo Boga!

Resnična cerkev ni organizacija, ki jo nadzorujejo človeška pravila; je sveta zbirka živih kamnov, kateri je Jezus Kristus vzglavni kamen.

Ko sem odhajal s sestanka, sem se počutil svoboden kot ptica, v moje srce je prišla nova pesem:

Odkar sem zapustil dom, nosim svoj križ,
za Jezusa tečem do koncev zemlje,
soudelženec sem trpljenja svojega Gospoda,
evangelij oznanjam solznih oči
mnogokrat v vetru in dežju,
solze tečejo po mojih licih,
veliko stvari je obremenilo moje srce,
vendar Jezusova ljubezen me vodi,
njegova ljubezen in milost me bodrita,
popolnoma me čuvata iz dneva v dan.

Prosil sem: 'Gospod, kam naj grem?
Gospod, kaj prinaša prihodnost?'

Gospod me je takoj spomnil na besedilo iz Jeremija 1,5-8: **»Preden sem te upodobil v materinem telesu, sem te poznal; preden si prišel iz materinega krila, sem te posvetil, te postavil za preroka narodom.«** Rekel

sem: »Oh, vsemogočni Gospod, glej, ne znam govoriti, ker sem še mlad!« A Gospod mi je odvrnil: »Nikar ne reci, sem še mlad! Le pojdi, kamorkoli te pošljem! Govori, karkoli ti ukažem! Nikar se jih ne boj! **Saj sem s teboj, da te obvarujem.**« Potem je Gospod stegnil svojo roko, se dotaknil mojih ust in mi rekel: »Glej, svoje besede polagam v tvoja usta.«

V naslednjih tednih in mesecih me je Bog učil, kako razlikovati med cerkvijo in Cerkvijo trojne samostojnosti.

Vedeli smo, da je vlada ustanovila domoljubno gibanje Cerkev trojne samostojnosti in dovolila 'odprte, legalne' cerkve z namenom, da nadzira kristjane in propagira svoje ideje znotraj cerkve.

Vernike iz Cerkve trojne samostojnosti doživljamo kot ptice v kletki. Resnica je, da lahko pojejo Gospodu, vendar je njihova okolica pod nadzorom in njihova krila pristrižena. Lahko sicer svobodno pojejo, vendar le v okviru tistega, kar jim je dovoljeno. **V hišnih cerkvah uživamo v svobodi, da lahko letimo, kamor nas Bog vodi, in pojemo iz globine svojega srca. Izpuščeni smo iz kletke in nimamo se namena vanjo vrniti!**

Znano je, da se ptice v kletkah težko razmnožujejo. To je resnica tudi za vernike, ki so zaprti v ustroju Cerkve trojne samostojnosti. Kristjani iz hišnih cerkva so radi svobodni, da se lahko potepajo, kamor jih Bog vodi in oznanjajo evangelij vsem ljudem. Razmnoževanje se odvija z nesluteno hitrostjo!

Danes vemo, da veliko resničnih pristašev Jezusa Kristusa obiskuje vladno cerkev. Osebo poznam mnoge in počasi sem jih začel ceniti. **V tem ustroju ni-**

mamo problemov z ujetimi pticami, temveč s skorumpiranim vodstvom in politično silo, ki je izkoriščena, da kontrolira ljudi.

Voditelji so resno omejili, kaj lahko pastirji in člani Cerkev trojne samostojnosti delajo. Službe niso dovoljene brez njihove odobritve. Evangelizacija se ne priporoča, vsako vzgajanje in evangeliziranje otrok je strogo prepovedano. Določili so tudi, da se določeni deli Svetega pisma, na primer drugi Jezusov prihod, ne smejo pridigati. Ravno tako jim ni dovoljeno poučevati o Božjih ozdravitvah ali izganjanju hudih duhov. Cela knjiga Razodetja je prepovedana!

V hišnih cerkvah nismo mogli sprejeti takšne kontrole in vmešavanja. Verujemo, da je Jezus glava Cerkve, ne vlada. Popolnoma smo se ločili od Cerkev trojne samostojnosti in se čvrsto dvigujemo nad vsak poskus, da pademo pod nadzor.

Kot odgovor na naša stališča so oblasti na Kitajskem začele dolgotrajno sezono 'lova na ptice'. Ne prenesejo svobodnih ptic, ki se izmikajo njihovi kontroli. **Včasih jim uspe uloviti ptico in jo zapreti za železne rešetke, vendar tudi tam ptica odloži jajca in se razmnoži, ko v zaporu pridobiva veliko duš za Gospoda.**

V tem času sem začel svojo kariero 'evangeliziranja na hribu'. To je pomenilo, da smo oznanjevali evangelij in potem bežali iz enega kraja v drugega, ker nas je preganjala policija, ravno tako kot je Jezus rekel svojim učencem: **»Kadar vas bodo preganjali v enem mestu, bežite v drugo«** (Mt 10,23).

V juliju leta 1981 sem komaj uspel pobegniti, potem ko so me ujeli med vodenjem sreča-

Moja draga družina pred hišo v Nanyangu leta 1993. V naročju mi sedi Isaac, poleg je moja mama, mala Yilin in Deling

nja, na katerem je bilo sto dvajset vernikov. Ko so me peljali na postajo, se je guma na avtomobilu predrla in uspel sem pobegniti v noč. **Ležal sem na mokri zemlji in zavpil Bogu: »Zakaj se tako obnašaš do nas? Zakaj nas ne moreš zaščititi?«**

Sveti Duh me je spomnil na dvojce mest v Svetem pismu: »Saj ste bili vendar na to pot poklicani. Saj je tudi Kristus trpel za vas in vam zapustil zgled, da bi hodili po njegovih stopinjah« (1 Pt 2,21). »Dal vam je Vsemogočni kruh stiske in vodo nadloge. **Ne bo se več skrival tvoj učitelj, ampak tvoje oči bodo videle tvoje-**

ga učitelja. Tvoja ušesa bodo slišala za teboj klic: To je pot, po njej hodite!, če krenete na levo ali desno« (Iz 30,20-21).

Gospod me je ponovno spomnil na klic, da oznanjam evangelij na zahodu in jugu. Dovolj mi je Božja milost, njegova pota so nad našimi poti. Moram se predati Bogu in sprejeti vse, kar dopušča, da se zgodi. **Včasih živimo v času miru, včasih v času borbe in preganjanja. Vendar je eno in drugo od Gospoda, da nas oblikuje v posode, kakršne nas želi imeti.**

V tistem času večina naših sodelavcev ni mogla domov, ker jih je iskala policija. Če bi se vrnili, bi jih takoj aretirali. Zaradi tega so bežali v različna okrožja in mesta in oznanjali evangelij.

Celo moja žena se ni mogla vrniti domov. Policija je prišla v naš dom in zaplenila vso našo lastnino. Naša služba je postala nočna služba. Sestajali smo se ponoči in spali podnevi in tako zmanjšali možnost, da bi nas opazili.

Primer, ki nam ga je zapustila zgodnja cerkev, nas je opogumljal. Spoznali smo, da to, kar se nam dogaja, ni nekaj novega. Množica vernikov je stoletja prenašala podobne preizkušnje, a so vseeno potrpežljivo zdržali do konca.

Božja beseda je tešila in krečila njihova srca. »Spomnim se prejšnjih dni. Komaj ste bili razsvetljeni, ste že v trpljenju **prestali velik boj. Eni ste bili izpo-**

stavljene sramotenju in stiskam, drugi ste bili tovariši tistih, ki jih je to zadelo. Tudi do vklenjenih ste imeli sočutje. Z veseljem ste prenesli, da so vam pobrali imetje, ker ste vedeli, da imate boljše in neminljivo posest« (Heb 10,32-34).

Evangelij se je stoletja bojeval, da bi zavzel oporišče v trdosrčni Kitajski. Naša tla so bila preveč kamnita, da bi sprejela korenine evangelija, vendar je Bog uresničil svoje namene in ustanovil svojo Cerkev. **Trpljenje, preganjanja in aretacije so bili vzrok, da se je evangelij bliskovito širil po Kitajski.** Če bi bilo naše življenje udobnejše, bi verjetno ostali v rojstnih vaseh. Vendar se je zaradi tega, ker smo morali stalno bežati v nova mesta, evangelij širil, kjer ga prej ni bilo.

Služba državne varnosti je izobesila nalog za mojo aretacijo. Obtožen sem bil 'motenja družbenega reda'. **Oglasne table na avtobusnih in železniških postajah in na stotinah telegrafskih drogov ter razni zidovi so bili polepljeni z našimi fotografijami, pod katerimi je pisalo 'išče se'.** Služba državne varnosti je postavila policiste v civilu na vsa javna mesta.

Takrat so me večkrat zasledovali, a mi je Gospod dovolil, da sem se vsakič izognil aretaciji in zbežal.

Ob neki priložnosti smo imeli veliko srečanje v hlevu na oddaljeni kmetiji. Sveti Duh je bil močno navzoč in verniki niso mogli drugega, kot ostati budni in slaviti Boga vso noč. **Sam sem potreboval vsaj eno noč spanja.** Odločil sem se, da bom legel na bližnjem koruznem polju, ker je bilo petje v hlevu preglasno.

Ko je Služba državne varnosti

prišla in začela z aretacijo ostalih voditeljev, sem trdno spal. Strpali so jih v avtomobile in odpeljali na policijsko postajo na zasliševanje. Nekako so vedeli, da sem oznanjal in močno so si želeli, da bi me našli. **Rečeno jim je bilo, da nekje spim, vendar nihče ni vedel, da sem na njivi.**

Policisti so preiskali vse sobe in zgradbe, vendar me niso mogli najti. Potem so prišli na idejo, da bi lahko odkrili moj položaj v nočni tišini, če bi izključili glasni dizelski generator. **Hitro so zaslišali glas, ki je prihajal s koruznega polja. Glasno sem smrčal!** Zbudili so me policijski škornji s kovinskimi kapicami. Ker sem spal in nisem bil v hlevu, oblast ni mogla dokazati, da sem bil na srečanju in so me morali izpustiti!

Ti dogodki so bili prvi v nizu mnogih preizkušenj in trpljenja, ki bodo sledili v prihajajočih letih. Gospod nas je učil, kako hoditi po poti preganjanja.

DELING: V zgodnjih osemdesetih nihče izmed nas ni imel Svetega pisma. Stotine članov cerkve smo imeli samo en izvod Nove zaveze. Nekoliko kasneje smo začeli dobivati Sveta pisma, kar je bil rezultat operacije Biser, ko so tuji kristjani z ladjo pogumno prinesli na Kitajsko milijon Svetih pisem. Bila so popolnoma

mokra in morali smo jih sušiti na soncu in ločevati liste, vendar nam ni bilo hudo. **Ti darovi so bili dragocenejši od zlata!**

V času, ko se je Yun zoperstavil cerkvi, kontrolirani s strani vlade, sem dobila razodetje od Gospoda. **V tem razodetju sem videla samo sebe, kako se približujem zrcalu, ki je bilo na zidu. Ko sem se pogledala, sem na svoji glavi videla Sveta pisma.**

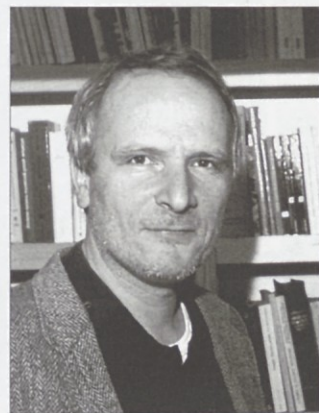
V razodetju sem odkrila, da lahko letim kot ptica. Tako svobodna sem bila! Spustila sem se na zid, Sveti pismi sta še vedno bili na moji glavi. Ko sem stala na zidu, je velika množica zlih moških in žensk začela sikati proti meni in me obmetavati z blatom. Hoteli so me požreti, vendar sem lahko v duhu odletela v trenutku, ko je bilo potrebno.

Gospod mi je pokazal, da bo takšno življenje, ki ga bom izkusila s svojim možem. V duhu bova svobodna, a po drugi strani bova imela veliko sovražnikov, ki naju bodo preganjali in hoteli uničiti. Lahko bova letela v duhu, kadar si bova zaželela, vendar vsakič, ko se bova spustila, bova izkusila takšno življenje.

To je bilo jasno odkritje o mojem prihodnjem življenju. **Ta-krat nisem razumela razodetja, vendar kakor so minevala leta, sem videla, da se je dogajalo ravno to, kar mi je pokazal Gospod.**

Dalje prihodnjič

Literarni zgodovinar dr. MATIJA OGRIN v Reporterju o pomladnih strankah

Na politični levici je bilo že prej le malo pripravljenosti na soočenje z lastno zgodovino. To je človeško razumljivo, kajti njihova zgodovina je grozljiva. **Da prihaja do takšne regresije, do takšne pozabe resničnosti pri nekaterih vodstvih strank slovenske pomladi – to pa je hudo resno.** S tem so začeli v devetdesetih letih Peterletovi krščanski demokrati: »Treba je biti zraven« – in so šli v velike koalicije, kjer so pustili, da jim je močna LDS kakor vedomec izpila notranjost in jim izvotlila substanco. Podobno je bilo s SLS. V zadnjem času velja to zlasti za Novo Slovenijo. **Kar zadeva odnos do naše zgodovine, se ta stranka pomika proti postkomunistični levici, s tem pa se izneverjajo poslanstvu, ki so ji ga dali volivci: ti so desetletja povojnega časa nosili težo komunističnega režima in ga moralno premagali; svoj glas zaupanja so izročili krščanskim demokratom, da jih zastopajo v politiki, da izpeljejo**

Ghandija so krščanski misijonarji vprašali, kaj morajo storiti, da bodo hinduisti sprejeli Jezusov govor na gori. Odgovoril jim je:
»Mislite na skrivnost vrtnice! Vsi jo imajo radi, ker širi okrog sebe prijeten vonj. Torej, moji gospodje, širite okrog sebe prijeten vonj (krščanstva)!«

iz naše kronike

Metka Mizerit

prehod v resnično demokrati-
jo. Ta prehod ni uspel, ker so
mnogi v vodstvih pomladnih
strank gledali svoje koristi, volje
za resen poskus preboja pa ni bi-
lo. Te volje ni bilo zaradi plitve
ali nikakršne zgodovinske zave-
sti nekaterih vodilnih o tem, kdo
sem, od kod prihajam, kdo je bil
na tej poti pred menoj in kaj se
mu je zgodilo, k čemu me mrtvi
na tej poti zavezujejo, katera pot
je sploh možna ... Mnogokaj je
tu, kar politika zavezuje in dolo-
ča, če ima srce, poslušno za re-
sničnost. Zdi se, da so se nekateri
enostavno spridili.

NAŠA LUČ, januar 2015

(Poudarki v mastnem tisku so naši,
ur. DŽ)

PIANIST je priznal:

»Če kakšen dan ne vadim,
že to opazim, saj se pri
igranju pozna. Če dva dni
ne vadim, opazijo to moji
prijatelji. Če pa tri dni
ne vadim, opazi to moja
publika.«

Podobno je z molitvijo:

Če en dan ne molim,
opazi to Bog. Če dva dni
ne molim, čutim to sam.
Če tri dni ne molim, čuti
to moja okolica.

ZAKLJUČEK POUKA V JEGLI-
ČEVI ŠOLI smo imeli v sobo-
to, 3. decembra 2016. Zbrali
smo se ob pol desetih zjutraj pred
Dvorano škofa Rožmana. Najprej
smo sprejeli slovensko zastavo in
zapeli slovensko himno. Voditeljica
šole gdč. Paula Grbec je pozdravila
vse navzoče.

Začela se je predstava; otroci
so nam uprizorili **igro Sovica Oka**.
To je bila soвица, ki je imela velike
oči. Ko se je znočilo, je oče Sovir
skupaj s svojimi sovicami šel na lov.
Sovici Oki se pa nekega večera ni
ljubilo vstati. Ko so se vrnili, je Oka
še zmeraj spala. Zjutraj, ko so sove
šle spat, se je soвица Oka prebudila.
Bila je zelo radovedna, saj še nikoli
ni videla belega dne. Seveda njene
oči niso bile navajene močne svet-
lobe, zato si je nadela sončna očala.
Letala je po gozdu, srečala mlade
zajčke, račke, miško in medvede.
Srečala je pa tudi lisico. Sovica Oka
se je zelo prestrašila, ko jo je lisica
hotela pojesti. Vse gozdne živalice
so se zbrale skupaj, da bi se dogo-
vorile, kako naj bi lisico kaznovale.
Ko se je soвица Oka vrnila domov, je
bila že skoraj noč. Oče Skovir in Oki-
ne sestre so bile zelo zaskrbljene.
Oka se je odločila, da ne bo nikdar
več dnevna sova, ker je podnevi ne-
varno letati okrog.

Otroci so nas lepo presenetili,
posebno s petjem in plesi otroških
pesmic. Za sceno smo poskrbele vse
učiteljice, za glasbo in petje pa Son-
ja Gerkman in Ceci Loboda.

Po igri smo se staršem zahvalili za
sodelovanje skozi vse leto; posebno
priznanje je bilo za Marka Vitriha, ki
nam že dolga leta stoji ob strani in
priskoči na pomoč, kadar je treba.

Nato smo poklicali vse otroke
po razredih ter jim izročili zvezke
in spričevala. Sledila je poslovicev

7. razreda. Učenca, ki odhajata, sta
Milena Vitrih in Juan Pablo Kržišnik.
Od njiju se je prisrčno poslovila
učiteljica Ana Urbančič Loboda in
voditeljica šole Paula Grbec ter jima
želela najboljše. Mnogo lepih dogo-
dkov, praznovanj in spominov nam
bo ostalo v srcu za vedno.

Po programu so starši pripravili
malico in vsi otroci, starši in učiteljice
smo preživeli lepe trenutke. Iskreno
smo hvaležni učiteljicam in staršem
za pomoč in dobro voljo, ki so jo sko-
zi vse leto darovali našim otrokom.

Tako smo z veseljem in zadovo-
ljstvom zaključili šolsko leto 2016.
Srečne in vesele počitnice!

Letos so v Jegličevi šoli pouče-
vale sledeče učiteljice: Karla Stocca,
Ceci Loboda, Paula Grbec, Marjana
Grilj, Nati Mele Muha, Ana Urbančič
Loboda in Sonja Gerkman. Šolo je
obiskovalo 24 otrok.

Ana Frančiška Urbančič

TOMBOLA NA SLOVENSKI PRI-
STAVI je bila v nedeljo, 5. marca.
Veliko članov in prijateljev Pristave
se je zbralo ob določeni uri, ko so
začeli s klicanjem števil. Na ogled
je bilo veliko lepih dobitkov in vsi
navzoči so z zanimanjem in nestrp-
no sledili igri. Glavni dobitke, Tele-
vizijo 40" Led Smart, je zadela Ve-
ronika Lazar. Drugi dobitke, igralna
konzola Playstation, je dobil Andrej
Petek; tretji dobitke, gorsko kolo, je
odnesla ga. Roxana.

Po končani igri so se rojaki še
dalj časa zadržali na Pristavi, saj je
lepo vreme vabilo k razvedrilu na
prostranem vrtu.

DUHOVNE VAJE za dekleta in
fante od 18. leta dalje so bile od 3.
do 5. marca v Mallinckrodtu v za-
vodu Santa Amelia. Vodil jih je č. g.
Toni Burja C.M. Udeležilo se jih je 15
mladih fantov in deklet.

CENA, KI SEM JO PLAČAL

Resnična zgodba muslimana, ki je postal kristjan

Nenehno na begu

Joseph Fadelle (22)

KERAK,

26. decembra 2000

Štiri dni po poskusu umora nas je sestra Marjam sredi noči odpeljala v vasico na jugu države, oddaljeno tri ure vožnje iz Amana v pokrajini Kerak.

Krivega sem se počutil. Vse to samo zaradi mene. Marjam nam je lepo rekla, naj ne zapuščamo stanovanja. Jaz pa se nisem mogel zadržati in sem župniku priskočil na pomoč.

V novi cerkvi, ki sem jo poznal kot svoj žep oziroma veliko boljše od njega, je bil popolnoma izgubljen. Še elektrike ni znal sam izklopiti ... Odzval sem se njegovemu klicu na pomoč in nas tako spravil v nevarnost. Ko je to izvedela Marjam, ki nas je prišla obiskat, je pobesnela:

»Se sploh zavedaš, da nosiš glavo naprodaj? Če te opazijo, te bodo nemudoma ubili!«

Sredi noči sva morala prebuditi otroke in se odseliti, ne da bi se poslovili od duhovnika, saj bi gotovo ugovarjal. Kljub njeni jezi sem si jo drznil prositi, ali bi se lahko poslovil od duhovnika, za čigar cerkev sem skrbel s takim veseljem. Sestra Marjam je bila v svoji trmi neizprosna ...

Po dolgih urah nočne vožnje so nas vijugaste gorske ceste končno pripeljale v majhno vasico. Tam je sredi muslimanske

Joseph Fadelle

skupnosti živelo nekaj krščanskih družin. Marjam jih je od časa do časa obiskovala in otroke poučevala verouk.

Kakor bi vedela, da se bo to zgodilo, se je popoldne odpravila po nakupih in nam pripravila dovolj zalog za nekajdnevno bivanje v majhni hiški, ki se je držala vaše cerkve. Ko se je prepričala, da smo se namestili, je odšla in obljubila, da se vrne čez nekaj dni.

Ob drugem obisku nas je sestra Marjam presenetila in s sabo pripeljala um Farah. Vdova iz Fuheisa nas je na vsak način hotela obiskati in sestri Marjam ni preostalo drugega, kakor da ji ustreže.

Večer se je prevesil v noč, a nihče ni želel uničiti krhkega

sozvočja prelepega srečanja. Obiski so bili vendar edina popestritev našega zapora! Z Marijo sva se zelo dobro zavedala, v kako negotovem položaju smo, zato sva cenila toplino najinih prijateljev.

Okoli desete ure zvečer je nekdo potrkal na vrata. Ogledal se je močan glas, ki nam je nagnal strah v kosti:

»Policija!«

Obstal sem na mestu. Niti zganiti se nisem mogel.

Niti v sanjah nisem pomislil, da bi nas policija lahko našla v tako zakotnem kraju. Celotna Marjam, ki je slovela po mirnih živcih, je odrevenela.

Policista, vsaj zdelo se nam je, da sta dva, sta še naprej vztrajno razbijala po vratih. Nestrpna sta postajala.

Um Farah je bila tista, ki se je opogumila in vzela stvari v svoje roke. Previdno je odprla.

»Kaj želite?«

»Hočeva govoriti z Iračanom, ki stanuje tukaj! Preverila bi rada njegove dokumente ...«

»Vstopita torej,« ju je um Farah prijazno povabila v hišo.

»Ne,« je odločno odgovoril policist. »Imava nalog, da ga peljemo na zaslišanje na policijo.«

»Dajta no, kavico bosta pa že spila,« je vztrajala vdova, ga prišla za roko in odvedla v hišo. Govorila je s toplim, a zahtevnim glasom, kot prava gospodinja, ki spoštuje zakone gostoljubja.

Policista se nista mogla nevljudno odzvati na to ustrežljivost, zato sta vstopila v dnevno sobo in mi sedla nasproti. Bila sta nespročena in neučakana, da me odpeljeta na zaslišanje. Zbrala sta se in začela spraševati.

»Kako je ime moškemu, ki sedi nasproti naju in je sumljivo podoben tistemu, ki ga iščemo?«

sta vprašala um Farah.

»Jusef mi je ime ...« sem tiho rekel, kakor da bi mi bilo nerodno, ker sem se vmešal v pogovor.

Grozno sem se počutil: iz sebe nisem spravil niti treh povezanih besed in niti v sanjah si nisem mogel predstavljati, kako si bom rešil kožo. Na srečo mi je na pomoč priskočila um Farah.

»Verjetno poznate Rada Bala-vija, ki je tudi pri policiji, mislim, da na precej visokem položaju ... No, on je moj sin!«

» ... «

Policista sta jo zabodeno pogledala. Pred njima je bila ženska, ki bi ju lahko spravila v težave. Um Farah je izkoristila priložnost in začela sama spraševati.

»Koga natančno iščeta?« ju je prijazno povprašala. »Z veseljem vama bom pomagala, če bom le lahko ...«

»Iščeva Iračana z ženo in dve-ma otrokoma,« je povedal starejši. »Tale moški tukaj ustreza opisu. Rada bi preverila, ali je morda on tisti. Pokažite nama potni list ...«

Govoril je z ukazovalnim glasom, ki mu ni bilo mogoče oporekati. Glavni je bil. Ni nasedel hlinjeni prijaznosti um Farah, saj je vedel, kakšna je njegova naloga.

Naša rešiteljica je poskusila še zadnjič:

»Žal je njegov potni list na veleposlaništvu. Obljubim, da vam ga bomo prinesli jutri ...«

V glasu je bilo čutiti, da ni več tako zelo prepričana sama vase. Skoraj moledovala je ... Zmanjkalo ji je izgovorov. Nad mojo prihodnostjo so se spet zgrnili temni oblaki ...

Policista nista ponovila ukaza. Le vstala sta in se poslovila, pri tem pa sumničavo pogledovala proti meni. Nismo ju čisto

prepričali, a vsaj odnehala sta! Najraje bi se um Farah vrgel v objem, ker je ohranila hladno kri in pogovor speljala v drugo smer.

Verjetno je na policista največji vtis naredila z vedenjem in s sorodstvenimi vezmi, zato sta opustila misel, da bi me odvedla na policijsko postajo.

Med to nekajminutno živčno vojno smo vsi otrpli zadrževali dih ... Čez čas je Marija zbrala toliko moči, da nam je postregla s pijačo.

»Kako to,« sem se čudil, »da nas je um Farah želela obiskati ravno danes?« Nisem mogel verjeti! Brez nje se ne bi nikoli izvlekel iz zagate pred policistoma.

Vdova je menila, da sta ver-

KAKOR KOLI ŽE, BILI SMO V NE-VARNOSTI. SPET BOMO MORALI ZBEŽATI, AMPAK KAM?

jetno delala pri obveščevalcih, saj nista bila uniformirana. Kljub temu, kako so nas tako hitro odkrili ... To je bila še ena od nepojasnjenih skrivnosti.

Pomislim, da smo stalno pod nadzorom, da nas na skrivnostni način opazujejo morda prek satelita. Paranoičen sem bil, a nadležnih dogodkov si nisem znal drugače razložiti. Če so me obveščevalci našli v tej zakotni vasi, nisem bil varen nikjer.

Marjam se je spomnila druge možnosti: nekaj dni prej sta se dva soseda sprla zaradi našega prihoda, kar je bilo precej pogosto. Grešni kozel sem bil, krivdo je pač najlažje zvaliti na tujca, zato so me prijaviли oblastem.

Kakor koli že, bili smo v nevarnosti. Spet bomo morali zbežati, ampak kam? Marjam se ni

spomnila ničesar pametnega, jaz pa tudi ne. Um Farah je predlagala, da bi se vrnili v Fuheis.

Naslednjega jutra sva z Marijo ob štirih zbudila otroka in napotili smo se proti Amanu. Z lahkim srcem smo zapustili skupnost, kjer so nas postrani gledali. Sestri pa je bilo hudo, ker ne bo mogla več poučevati verouka v tistih krajih. Prenevarno je bilo. Vedela je, da bo morala delo prepušiti drugim sestram.

Da nas ne bi ustavili, smo se vračali po drugi poti, kakor smo bili prišli. Bila je krajša, a tudi prometnejša, zato so jo policisti verjetno pogostejše nadzorovali.

V Fuheis smo prispeli zgodaj zjutraj. Odločili smo se, da bomo

v najkrajšem možnem času pobrali šila in kopita: poklical sem monsignorja Rabaha in ga prosil, ali bi nam lahko poiskal kako bivališče. Ničesar ni našel ...

Štiri ure pozneje smo ponovno sedli v avto, otroka sta nama sedela v naročju, in odpeljali smo se proti severu, v Zarko. Mesto je bilo dovolj veliko, da smo se v njem lahko potuhnili. Marjam je poznala nekaj misijonarjev, ki so vodili poklicno šolo in župnijo.

Na poti nam je povedala, da je industrijsko mesto zelo znano. Tam so septembra 1970 palestinski teroristi razstrelili tri letala. Takrat je kralj Husein med operacijo Črni september iz države izgnal vse palestinske begunce.

Po dvajsetih kilometrih vožnje smo se ustavili pred velikim internatom, v katerem smo z Marjamo pomočjo dobili spalnico za deset dni, kolikor so pač trajale šolske počitnice.

Dalje prihodnjič

UVOŽENO IZ SLOVENIJE

- Samo zgodovino lahko pišejo tudi nepismeni.
- Bolj enaki so že poskrbeli za svoje sinove in hčere, še bolj enaki pa tudi za svoje vnuke.
- Tudi v nerazvitih državah so se posamezniki kar lepo razvili.
- Težave so za nami – pred nami tudi.
- Ne morete me kupiti – lahko me samo podkupite.
- Pozor! V obtoku je večja količina ponarejene zgodovine!
- Če ima laž kratke noge, kako se ji potem posreči venomer iti v korak s časom?
- Eni so se zavzeli, drugi so si le vzeli.
- Če vzame oblast v zakup pravico, je narod tepen; če vzame v zakup še resnico, je narod mrtev!
- Ustvarjali smo legende, poslušali in še poslušamo bajke. Srečen narod!
- Res nas vsa ta naša birokracija veliko stane. Vendar je to v primerjavi s škodo, ki jo naredi, malenkost.
- Vem, za kaj delam, odkar so me seznanili z dolгови.

ANEKDOTE

ARNOULD – Francoska sopranistka Sophie Arnould je slovela po duhovitosti in lepoti. Ko jo je starejša, domišljava igralka

vprašala: »Koliko let bi mi pripisali?«, je odgovorila:

»Nobenega. Ali jih nimate že tako dovolj?«

BÖRNE – Dvajsetletni nemški pisatelj Ludwig Börne je bil v družbi starejših gospodov. Eden izmed njih je trdil, da so

njegovi nazori edino pravilni, Börne pa mu je ugovarjal. Ogorčeni disku-

tant se je razhudil in zavpil:

»Molčite, mladenič! Ko sem bil v vaših letih, sem bil še osel!«

Börne mu je lakonsko odgovoril:

»Potem ste pa zelo dobro ohranjeni, gospod!«

FRIEDRICH II. VELIKI – Pruski kralj

Friedrich II. je bil ustanovitelj pruske velesile, kar mu je prineslo vzdevek 'Veliki'. Ne-

koč je stopil predenj vojak:

»Veličanstvo, samo besedico,« je rekel in mu predložil prošnjo, naj mu podeli poročniški čin.

»Pazi! Če spregovoriš dve,« mu je odgovoril vladar, »te dam takoj ustreliti!«

»Podpišite!« je rekel vojak in Friedrich mu je – navdušen nad tako odrezavostjo – takoj podelil zahtevani čin.

Zapoj veselo, o kristjan, veselja

tvojega je dan! – Robert Brest 65

V meni je velika noč – Gregor Mali ... 66

Vstajenje – Bogdan Budnik 67

Bog je poslal Marijo

– Anton Nadrah 68

Križev pot Božjega usmiljenja 73

Dnevnik svete s. Favstine

Kowalske 74

Kršćanstvo in čustva

– Fernand Letotte 76

Moja ura je napočila

– Iz Gobbijeve knjige Duhovnikom,

Marijinim ljubljenim sinovom 77

Obhajanje prvih sobot

– Iz Glasnika Kraljice miru 79

Spomin na sramotni zažig

– Gašper Blažič 79

Dr. Janez Janež – Utrinek

Božje dobrote – Tone Ciglar 81

Skupaj smo pričevali – Jože Potrpin . 82

Ekumenizem in identiteta

– Alojz Rebula 83

Kdo je Marija Magdalena?

– Edvard Kovač 84

Novice iz katoliškega sveta

– Iz Glasnika Kraljice miru 85

Duhovno življenje je objavilo

– Jure Vombergar 86

Križem po svetu in času – M.Š. 87

Nebeški človek – Paul Hattaway 88

Literarni zgodovinar

dr. Matija Ogrin v Reporterju o

pomladnih strankah 92

Iz naše kronike – Metka Mizerit 93

Cena, ki sem jo plačal

– Joseph Fabelle 94

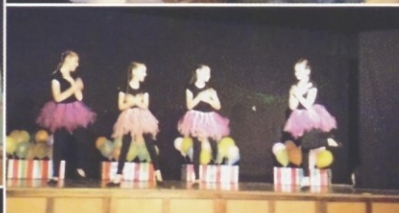
DUHOVNO ŽIVLJENJE

SLOVENSKA VERSKA REVIIJA - Izdaja ga Slovensko dušno pastirstvo

Direktor: mons. dr. Jure Rode - Urednik: Stane Snoj - Člani uredniškega odbora: Metka Mizerit, arh. Jure Vombergar in Terezka Prijatelj Žnidar - Oblikovanje in prelom: Rozka Snoj - Ramón L. Falcón 4158, C1407GSR Buenos Aires, Argentina - Tel: +54-11-4636-0841 - Fax: +54-11-4636-2421 - E-mail: dusno_pastirstvo@ciudad.com.ar - Registro de la Propiedad Intelectual N° 90.877 - Tisk:

Talleres Gráficos VILKO S.R.L. - California 2750 C1289ABJ Buenos Aires, Argentina - Tel: +54-11-4301-5040 - E-mail: info@vilko.com.ar

POVERJENIKI: ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires. - ZDA: Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA - ITALIJA: Trst: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia - Gorica: Riva Piazzata 18, 34170 Gorizia, Italia. - AVSTRILIJA: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec. Duhovno življenje izhaja s podporo Urada za Slovence v zamejstvu in po svetu RS

Zaključek šolskega leta 2016
in miklavževanje v San Martinu
Foto FB Slovenski dom San Martin

III. letnik
Srednješolskega
tečaja RMB je
obiskal, v družbi gg.
Franceta Cukjatija
in Roberta Bresta,
zavod Pequeño
Cottolengo in
Marijino svetišče
Schönstatt v
Florencio Varela

